

1

รู้สึกตัวอีกที ก็ได้ยินเสียงบรรยาย

[คุณเข้าใจถูกแล้ว]

และเช่นเดียวกับโชคชะตา เสียงผู้บรรยายก็ดังขึ้นมาในหัว
ผม

[ผู้ชายตรงหน้าอยากกลืนกินคุณ]

แย้แล้ว!

นี่มันแย้สุด ๆ ไปเลย

ผมคิดขณะวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมกันนั้นเหงื่อก็ไหลลงมา
เป็นสาย เมื่อเลี้ยวเข้าไปในซอยแห่งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงครีกรโครมดัง
ตามมาจากด้านหลัง แต่ผมยังคงวิ่งต่อไปไม่หยุด ต่อให้รองเท้าข้าง
หนึ่งหลุดหายไปแล้ว และถูกเศษแก้วทิ่มแทงฝ่าเท้า ก็ไม่คิดจะสนใจ
แต่อย่างใด

ทว่าร่างกายที่เหลือได้อยู่เพียงข้างเดียนั้นย่อมไม่แข็งแกร่งนัก

ในที่สุดก็ไม่มีเรี่ยวแรงที่จะวิ่งต่อ พอสูดอากาศเข้าไปจนเต็มปอด กลับโอเป็นเลือดออกมาทันที...ผมใช้หลังมือเช็ดเลือดที่เประอะเปื่อน ริมฝีปากแล้วรีบเข้าไปซ่อนตัวอยู่หลังอาคาร พร้อมกับปิดปากเอาไว้ เพื่อไม่ให้เสียงหายใจเล็ดลอดออกมา

เสียงหายใจและกลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงของมอนสเตอร์ใกล้เข้ามาทุกขณะ โชคดีที่พระอาทิตย์ตกดินแล้ว อีกทั้งชอยนี่ยังไม่มีผู้คนผ่านไปมา ไม่เช่นนั้นคงจะมีผู้บาดเจ็บหรือล้มตายแน่...ระหว่างที่ซ่อนตัวด้วยความเงิบเขียบอยู่นั้น ผมก็มมองแขนกับขาข้างซ้าย อันเต็มไปด้วยลวดลายสีน้ำเงินคล้ายคลื่นทะเล ซึ่งบ่งบอกถึงการ ลุกกลามของโรคพลังมานา¹ และสัตว์ประหลาดที่ได้กลืนของโรคนี้ก็ กำลังไล่ตามมา

โรคพลังมานา...เกิดจากการสัมผัสพลังนี้เป็นเวลานานมาก เกินไป ดังนั้นผู้ป่วยจึงมักจะเป็นคนที่ทำอาชีพสกัดผลึกมานา แต่ โชคร้ายที่ร่างกายผมได้รับมันมาโดยตรง ขณะทำลายเกต² ของ ฮันเตอร์³ คนหนึ่งโดยไม่ได้สวมชุดป้องกัน

อย่างไรก็ตาม แม้โรคนี้จะร้ายแรงเพียงใด ปัจจุบันก็มียารักษา แล้ว แต่ปัญหาคือผมเป็นผู้ชายอายุยี่สิบซึ่งไร้ที่พึ่งพา ทั้งยังไม่มีเงิน แม้แต่วอนเดียว เพราะสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเฮงชวายนั้นไม่เพียงสูบเงินช่วยเหลือไป ยังเอาไตของผมไปด้วย ตอนนี้อันจึงได้แต่เร่ร่อนไปตามท้องถนน และคอยมองหากกระดาษหนังสือพิมพ์มาใช้ต่างที่นอน

¹ พลังมานา (Mana) คือพลังงานหรือทรัพยากรที่ใช้ในการร้ายเวทมนตร์ หรือใช้พลังพิเศษต่างๆ

² เกต (Gate) คือประตูมิติหรือทางเชื่อมระหว่างโลกมนุษย์กับโลกอื่น ๆ ซึ่งมีมอนสเตอร์หรือสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติอยู่อีกฝั่ง

³ ฮันเตอร์ (Hunter) คือบุคคลที่มีความสามารถพิเศษหรือพลังเวทมนตร์ หน้าที่หลักของฮันเตอร์คือการต่อสู้กับมอนสเตอร์และปิดเกต

และผ้าห่ม

หากชมซานกลับไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าอีกครั้ง ผมต้องโดนผู้อำนวยการควักลูกตาออกมาแน่นอน ถึงจะลำบากแค่ไหนก็ทำเรื่องผิดศีลธรรมและขัดกับจิตสำนึกอย่างการขโมยของคนอื่นไม่ลงหรอก เป็นขอทานหรืออดตายเสียยังจะดีกว่า

ปัญหาที่สำคัญกว่าคือโรคพลังมานาต่างหาก

คนทั่วไปเชื่อว่าโรคนี้สามารถติดต่อกันได้ หลังจากร่องรอยของโรคเริ่มกระจายไปทั่วแขนและขา ผมก็ไม่สามารถเดินเตร็ดเตร่บนถนนได้อีกต่อไป แม้จะเป็นกลางฤดูร้อน ก็ยังต้องสวมเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาวซึ่งหามาจากตู้บริจาคเสื้อผ้า เพื่อปกปิดลวดลายสีน้ำเงินที่แสดงถึงอาการป่วย

แต่ถึงจะปกปิดร่องรอยเหล่านั้นอย่างไร ร่างกายที่ติดโรคพลังมานาก็ดึงดูดพวกมอนสเตอร์อยู่ดี หากเปลือยเดินผ่านบริเวณที่เกะเปิดอยู่เช่นเดียวกับตอนนี้ จะต้องถูกไล่ล่าอย่างที่เห็นนี้แหละ

‘เรื่องบ้าพวกนี้...’

ไม่รู้ว่าคุณฮันเตอร์หายไปไหนกันหมด ท่ามกลางความเงิบสงัดเย็นเยิบ ได้ยินเพียงเสียงมอนสเตอร์ที่พยายามหาตัวผมอย่างกระวนกระวาย เมื่อผมค่อยๆ ซะโงกหน้าออกไปมอง ก็เห็นร่างมหึมาคล้ายมนุษย์สูงราวห้าเมตร เหมือนผีในเรื่องเล่าสยองขวัญประจำเมืองไม่มีผิด ใบหน้าของมันบิดเบี้ยวจนดูคล้ายกับแป้งโด ปากอ้ากว้างเผยให้เห็นฟันแหลมคมแวววาวแม้ในแสงจันทร์สลัว

หากถูกมันขย้ำ ร่างกายคงแหลกและจนไม่เหลือชิ้นดี เท่านั้นไม่พอ มันยังจะเอาอวัยวะภายในไปเล่นโซร์อีกด้วย ผมไม่อยากจบชีวิตอย่างอนาถขนาดด้วยการถูกมอนสเตอร์ดูดกลืนอวัยวะราวกับเส้นมะเหมี่ยวหรอกนะ คิดได้อย่างนั้นก็รีบซ่อนตัวในเงามืดของตึกและกลั้ล้มหายใจ

ถ้ามีพลังสักหน่อย อย่างน้อยก็คงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพ
 อับจนแบบนี้...ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจทำให้น้ำตาคลอ ผมไม่ได้
 ขออะไรมากมายจากโลกใบนี้เสียหน่อย แค่ต้องการเงินพอไม่ให้
 อดตาย บ้านอบอุ่นสักหลัง ไม่ต้องไปคู้ยตู้บริจาคเสื้อผ้าเวลาหนาว
 และมีผู้ปกครองที่ดูแลอย่างอ่อนโยน เพียงเท่านี้ก็ดีมากแล้ว ถ้าตั้งใจ
 จะทำให้ผมเป็นคนป่วยแบบนี้ ก็ควรให้พลังที่จะเป็นอันเตอร์มา
 ด้วยสิ

‘โลกห่วยแตก โลกเส็งเคร็ง โลกเฮงซวย’

ผมกัดฟันแน่นด้วยความโกรธจัด ทันใดนั้นบางสิ่งบางอย่าง
 ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

[คุณเงยหน้าขึ้นมองหน้าต่างแจ่มเดือนที่ลอยอยู่ตรงหน้า ซึ่งเป็น
 กรอบสี่เหลี่ยมโปร่งแสง และมีตัวอักษรลอยอยู่กลางอากาศ
 อย่างน่าเหลือเชื่อ เหมือนกับคำบรรยายในการ์ตูนเลย!]

ผมจ้องมองหน้าต่างแจ่มเดือนรูปทรงสี่เหลี่ยมตรงหน้า ซึ่งมี
 ตัวอักษรเรียงรายพร้อมเสียงพากย์ ก่อนจะยื่นมือไปแตะมันโดย
 อัตโนมติ ทว่ามีอกลับทะลุผ่านหน้าต่างนั้นไปอย่างง่ายดาย ไม่ต่าง
 กับการคว่ำเงา

[หมายเลขชีวภาพ 8221 คิดหาวิธีที่จะผูกมิตรกับมนุษย์ผู้นำ
 ล้มลองคนนี้ ในโลกใหม่อันแปลกประหลาด มันรู้จักเพียงการไล่ล่า
 อย่างไม่ย่อท้อ เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องดังขึ้นพอดี หมายเลขชีวภาพ
 8221 ก็...]

พอได้ยินเช่นนั้น ผมก็พุ่งตัวไปยังสะพานลอยที่เห็นผ่าน
 หน้าต่างโปร่งแสงเบื้องหน้า เพราะคงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากวิ่ง

หนีสุดชีวิตอีกครั้ง แม้จะไม่ได้หันไปมอง แต่รู้สึกว่ามันอันตรายกำลังไล่ตามมาติด ๆ ลมหายใจของมันที่รินรดต้นคอทำให้ขนลุกชู

วิ่งขึ้นบันไดแบบนี้ ไม่ทันใจเลย... ช่วงเวลาที่คิดว่ากำลังจะพลาดท่า ผมก็ถูกมอนสเตอร์รวบเอาเอาไว้ได้

“เฮือก...!”

มอนสเตอร์อ้าปากกว้างพลาจยกตัวผมขึ้น พอเห็นน้ำลายสีม่วงหยดลงกัดกร่อนพื้นสะพานลอย ผมก็เหวี่ยงแตกพลาจพร้อมกับคิดในใจด้วยความหวาดกลัว

จะตายแบบนี้หรือ ไม่นะ เรายังไม่ได้สร้างครอบครัวที่ดีเลย

...

[หมายเลขชีวภาพ 8221 รู้สึกเป็นมิตรกับคุณและกล่าวทักทาย]

ฮะ?

ผมมองหน้าต่างไปรุ่งแสงและมอนสเตอร์สลับกันไปมา

“กรรร” มันคำรามเสียงดังและทำท่าทางเหมือนกำลังผงกหัว

ผมพยายามข่มความกลัวเอาไว้ ไม่ตื่นหนีหรือตะมัน แล้วค่อย ๆ ก้มศีรษะลง

จากนั้นมอนสเตอร์ก็วางผมลงบนสะพานลอยอย่างเบามือ

[หมายเลขชีวภาพ 8221 บอกว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาและจะไม่ทำร้ายคุณ อ้อ...แต่แล้วยังไงล่ะ ดูเหมือนว่าคุณจะกลัวมาก]

ผู้บรรยายคนนี้พูดบ้าอะไรเนี่ย...เดี๋ยวนะ แล้วผู้บรรยายคือ

อะไร ผมเพิ่งมองตัวอักษรเหล่านั้นด้วยความสับสน ทันใดนั้น ตัวอักษรก็เริ่มขยับเขยื้อนและจัดเรียงใหม่ รวากับว่าผมรับรู้ถึงสายตาของผม

[คุณเพิ่งรู้ว่าตนเองได้ตื่นพลังแล้ว ใช่แล้ว คุณมัวแต่หนีจนลืมสังเกตว่าตัวเองตื่นพลัง ทั้งยังมีผู้บรรยายที่น่ารักและน่าเอ็นดูคนนี้อยู่ด้วย!]

เราไม่ได้ฝันหรือเห็นภาพหลอนใช่ไหม...ขณะคิดเช่นนั้นก็สัมผัสได้ถึงพลังมานาที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างกาย ตามด้วยอาการคันยุบยิบในท้อง ผมรีบยกมือปิดปากทันทีที่รู้สึกเหมือนจะขย้อน แต่ก็ไม่ทันแล้ว เพราะเลือดทะลักออกจากปากอย่างรวดเร็ว

“อีก...!”

[คุณคิดว่า ‘นี่มันเรื่องบ้าอะไร’ พร้อมกับกระอักเลือด แต่นั่นเป็นเรื่องปกติ ผู้ที่เพิ่งตื่นพลังมักจะมีไข้สูงหรือกระอักเลือด คุณไม่เคยเจอผู้บรรยายที่ให้ข้อมูลอย่างใจดีเช่นนี้มาก่อน จึงเริ่มชื่นชมเขา!]

“พูดบ้าอะไรเนี่ย...”

ดูเหมือนว่าการได้ยินเสียงและมองเห็น ‘คำบรรยาย’ ประหลาดนี้จะเป็นความสามารถที่ผมได้รับหลังจากตื่นพลัง แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าตัวเองได้รับพลังอันผิดแปลก ขณะที่คนอื่นพ้นไฟจากมือหรือยิงเลเซอร์จากดวงตา แต่พลังของผมกลับมีเพียงการอ่านคำบรรยายที่ทำให้โลกนี้ดูคล้ายกับการ์ตูนซึ่งมีผู้บรรยายคอยพากย์เสียงเท่านั้น

[คุณยังไม่รู้ว่าความสามารถนี้ดีแค่ไหน และกำลังคิดอะไรที่
โง่งงเอา!]

นอกจากจะพูดอะไรเหมือนการ์ตูนแล้ว ยังปากเสียอีกด้วย

[ผู้บรรยายแสนใจดีตัดสินใจจะบอกข้อมูลเพิ่มเติมแก่คุณ
กรุณาตั้งใจฟังให้ดี]

“ไหนว่ามาซิ มันเกิดอะไรขึ้น...”

ทันใดนั้นพื้นคอนกรีตใต้ฝ่าเท้าของมอนสเตอร์ก็แยกออก
พร้อมเสียงดังสนั่น ก่อนที่หัวของงูสีเขียวตัวเท่าบ้านจะพุ่งทะยาน
ขึ้นมา แล้วกลืนกินมอนสเตอร์เข้าไปทั้งตัวโดยไม่เคี้ยวในชั่วพริบตา
จากนั้นจึงค่อย ๆ จมหายลงสู่ใต้ดิน ทิ้งไว้เพียงหลุมยุบขนาดใหญ่...
เมื่อเห็นจากอันน่าสยดสยองแบบนั้น ชาวของผมพลันไร้เรี่ยวแรง
และทรุดฮวบลงบนพื้นสะพานลอยทันที

[ผู้ชายสองคนกำลังเดินเข้ามาหาคุณ]

หลังจากได้ยินประโยคดังกล่าว ความรู้สึกเย็นวบบก็แล่นปราด
มาตามแนวกระดูกสันหลังของผมที่ยังนั่งอยู่อย่างนั้น ผ่านไปครู่หนึ่ง
ถึงได้ค่อย ๆ เหลียวมองไปด้านหลัง และภาพที่ปรากฏให้เห็น
คือรองเท้าหนังสีดำสองคู่กำลังย่างก้าวมาจากอีกฟากของสะพาน
ลอย

“ไอ้โฮ ลูกพี ใช้พลังแบบนั้นไม่มีนั้งเรอะ”

“บอกว่าอย่าเรียกลูกพีไง”

“ลูกพีนี่สุดยอดจริง ๆ ไ้...ว้าว ผมดึงพลังออกมาใช้บู้บับ

แบบนี้ไม่ได้หรอกนา ต้องใช้เวลาหน่อยถึงจะดึงออกมาได้ ไช้ใหม่
ล่ะครับ ว่าแต่นี้มันอะไรหว่า”

ผู้ชายยิ้มผมสีทองจุดขาดและมีท่าทางเหมือนนักเลงคว่ำคอ
เสื้อผมที่นั่งตะลึงงันขึ้นมา ส่วนชายอีกคนที่ถูกเรียกว่า ‘ลูกพี่’ สวม
แว่นกันแดดและมีผมสีขาว พอเห็นแบบนี้ ผมก็คิดว่าตัวเองเจอ
ปัญหาเข้าเสียแล้ว

[คุณกำลังตัวสั้นเหมือนลูกแมวน่าสงสาร ผู้ชายสองคนนั้น
มองคุณและคิดว่าจะทำยังไงดี]

ถ้าพัวพันกับคนพวกนี้ เก้าในสิบส่วนต้องช่วยแน่...ผมเรียนรู้
มาตั้งแต่อยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแล้วละ

“ตาแดงกำเลยนี่หว่า...แล้วแขนนั้นไปโดนอะไรมาวะ โรคพลัง
มานาเรอะ มัวทำอะไรอยู่ถึงปล่อยให้มันลูกกลมขนาดนี้ห่า”

“คือว่า...”

“ว้าว น่าสนใจแฮะ ลูกพี่ ใ้หมอนี้มีจุดที่ลูกตาด้วยครับ”

“ประเด็นไม่ใช่ตรงนั้น อิมซูฮยอก”

“อ้อ จริงด้วย”

[ชายที่ชื่ออิมซูฮยอกคิดว่า ‘นี่มันอะไรกันนะ’]

สีหน้าของอิมซูฮยอกที่ยิ้มอย่างสบาย ๆ เปลี่ยนไปในทันที
ก่อนจะยี่นหน้าเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นน้ำหอมฉุนเตะจมูก ผมตกใจจึง
คิดจะถอยหนี แต่มือของเขายังกำคอเสื้อแน่นจนขยับไม่ได้ และได้
แต่มองอีกฝ่ายที่หรีตาลงพร้อมกับพูดออกมา

“แกเป็นตัวอะไรวะ”

“ครับ?”

“แกเป็นตัวอะไร ทำไมถึงทำตัวสนิทสนมกับมอนสเตอร์ขนาดนั้น เป็นมอนสเตอร์เหมือนกันหรือไง”

ปลายนิ้วของผมสั้นจนไม่อาจออกแรงผลักไหล่ชายคนนั้น อีกทั้งหัวยังหมุนคว้าง ไม่แน่ว่าเป็นเพราะเผชิญเหตุการณ์มากมายในคราวเดียว หรือเพราะกระอักเลือดกันแน่ ขณะเดียวกันอิมชูฮยอกก็ยกยิ้มมุมปากแล้วหัวเราะเยาะ

“ตอบไม่ได้ งั้นก็เป็นมอนสเตอร์...”

“ไม่ใช่ซะ!”

“งั้นแกเป็นตัวอะไร”

“ผม...ผมคือ...”

ผมคือใครกันนะ...ทันใดนั้นชื่อซึ่งถูกตั้งส่ง ๆ และไร้ความหมายก็ผุดขึ้นมาในหัว คนตั้งชื่อนั้นก็คือผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เกลียดผมตั้งแต่แรกเห็น โดยอ้างว่าคนที่มีจุดในดวงตาแบบนี้ดูน่ากลัวและอัปมงคล...ผมจึงตั้งใจว่าจะเปลี่ยนทันทีที่อายุครบยี่สิบปี

[คุณรวบรวมความกล้าแล้วพูดออกไป]

“...คิมอามูแกครับ”

ในที่สุดผมก็พูดชื่อที่ฟังดูห่วยแตกออกไปได้อย่างภาคภูมิใจ

“...”

อิมชูฮยอกกะพริบตาด้วยความงุนงง ก่อนจะระเบิดหัวเราะออกมาดังลั่น “ฟรีด ฮ่า ๆ ๆ ๆ” จากนั้นเขาก็ปล่อยผมแล้วกุมท้องหัวเราะคิกคัก...นั่นเป็นภาพที่ผมคาดไว้อยู่แล้ว

คนที่ได้ยินชื่อผมจะมีปฏิกิริยาแตกต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกคือ พวกที่พูดว่า ‘ฉันได้ยินผิดหรือเปล่า’ แล้วถาม

ซ้ำ กลุ่มที่สองคือ พวกชอบหัวเราะเยาะพร้อมกับพูดว่า ‘มีชื่อบ้าบอแบบนี้ด้วยเหรอ! ฮ่า ๆ ๆ!’ ส่วนกลุ่มที่สามคือ พวกแสดงความเห็นอกเห็นใจด้วยการพูดว่า ‘...นั่นเป็นชื่อจริงๆ หรือครับ’ และชายตรงหน้านี้ก็จัดอยู่ในกลุ่มที่สอง

ผมถูกหัวเราะเยาะมานับครั้งไม่ถ้วน เพราะฉะนั้นหากอิมชูฮยอกจะทำตัวไร้มารยาทอีกสักครั้งก็คงไม่เป็นไรมั้ง ขณะที่ผมรอล้อให้อีกฝ่ายหัวเราะจนพอใจ ก็เบนสายตาไปมองชายอีกคน ซึ่งน่าแปลกที่เขายืนนิ่ง พร้อมกับจ้องมองมาด้วยสายตาดูดัน ผมรู้สึกเหมือนถูกคุกคามจึงผลอดอยหลัง แต่แล้วก็นึกได้ว่าด้านหลังเป็นหลุมยุบที่พวกเขาสร้างไว้ เลยหยุดยืนอยู่กับที่อย่างไม่มีทางเลือก

“ใครตั้งชื่อแคะ นั่นชื่อจริงเหรอ ตลกซะมัด! ลูกพี่ครับ ไ้หมอนี่บอกว่ามันชื่อคิมอามูแก⁴ ละ”

“ฉันได้ยินแล้ว อิมชูฮยอก”

“อา...หัวเราะจนน้ำตาจะเส็ด ตลกโคตร ๆ แต่เดี๋ยว...นั่นไม่ใช่ประเด็น ฉันไม่ได้ถามชื่อ ฉันถามว่าแกเป็นตัวอะไรต่างหาก”

“กะ...ก็เป็นคนไง...ครับ”

“ครับ?”

พวกเขาเป็นพวกแก๊งมาเฟียหรือเปล่านั้น ผู้ชายที่ชื่ออิมชูฮยอกต้องชี้แน่ ๆ แต่ผู้ชายผมขาวที่พูดเสียงเบาอยู่ข้าง ๆ นั้นดูไม่เหมือนเลย เขาลึบคางราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

[ข้อแก้ตัวของคุณฟังไม่ขึ้น ชายตรงหน้าไม่มีทีท่าว่าจะเชื่อเลย

⁴ คำว่า ‘อามูแก’ (아무개) ในภาษาเกาหลีหมายถึง ‘ใครสักคน’ หรือ ‘ไม่ระบุชื่อ’ คล้ายกับคำว่า นาย ก. นาย ข. ในภาษาไทย มักใช้ในสถานการณ์ที่ไม่ต้องการเปิดเผยชื่อจริง หรือใช้ในการยกตัวอย่าง

สักนิด]

ผมอยากจะบอกว่ามันไม่ใช่ข้อแก้ตัว แต่สถานการณ์แบบนี้จะให้พูดว่า ‘มอนสเตอร์ตัวนั้นหักทลายผมครับ’ อย่างนั้นหรือ... พวกเขาต้องคิดว่าผมบ้าแน่... หรือควรบอกว่า ‘ลู่ ๆ ก็มีคำบรรยายโผล่ขึ้นมา บอกว่ามอนสเตอร์ตัวนั้นจะไม่ทำร้ายผมครับ’ นี่น่าจะเป็นคำตอบที่พอฟังขึ้นหน่อย

ดูจากการที่สองคนนี้ใช้ความสามารถพิเศษได้ นั่นหมายความว่าพวกเขาน่าจะเป็นผู้ตื่นพลังเช่นกัน ดังนั้นทั้งสองคนอาจเชื่อว่าผมพูดความจริงก็ได้

ผมพยายามเรียบเรียงคำพูดในหัว และวินาทีที่จะเอ่ยปากพูดนั้นเอง...

“ชื่อนายคือหมา⁵ ึ้นหรือ”

เมื่อชายผมขาวที่ยืนนั่งเงิบมาตลอดถามขึ้น ผมก็พยักหน้าอย่างลึมตัว ก่อนจะรีบส่ายหน้าทันที

“อามูแกครับ คิมอามูแก”

“ใครตั้งชื่อให้”

“ผู้อำนวยการ...”

“ย่อแล้วก็แปลว่าหมานี่”

ผมรู้สึกของขึ้นทันที

“แล้วคุณชื่ออะไรล่ะครับ”

“เชี่ย?”

“...ชื่ออะไรล่ะครับ”

“ยอนฮู ฮงยอนฮู”

⁵ คำว่า ‘อามูแก’ (아무개) พยางค์สุดท้ายฟังเสียงกับคำว่า ‘แก’ (개) ซึ่งมีความหมายว่า ‘สุนัข’ ในภาษาเกาหลี

ชื่อเพราะจนน่าหมั่นไส้...

สงขยอนฐัจองผมซมั้ง กอนจะปรับแวนกันแดด แล้วพุดกับ อิมชุษยอก

“ไปกันเถอะ”

“อะไรนะครับ”

“ต้องให้ฉันพุดอีกรอบใหม่”

“ไม่ครับ ลูกพี่! ไปกันเลยครับ! แกมัวทำอะไรอยู่วะ ยังไม่ตามมาอีก”

“ผมหรือครับ”

“แล้วที่นี่มีใครอีกล่ะ นอกจากแก”

อิมชุษยอกล้วงกระเป๋ากางเกงแล้วพุกพเปิด ท่าทางดูเกร เหมือนนักเลงไม่มีผิด ผมเลยต้องเดินตามพวกเขาไป แล้วยังเห็น รถหูกอดอยู่คันหนึ่ง ขณะที่จ้องมองรถคันนั้นด้วยความตกตะลึง เพราะเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก อิมชุษยอกก็กอดศีรษะผมให้เข้าไปนั่งข้างใน

[คุณกังวลว่าตัวเองอาจถูกลากไปยังโรงฆ่าสัตว์ แน่แน่นอนว่า ลักษณะท่าทางของผู้ชายพวกนี้ดูน่าสงสัยเป็นที่สุด แต่นั่นก็ไม่จำเป็นต้องกังวล เพราะคุณคงไม่มีเนื้อให้พวกเขาหกรอก สิ่งที่คูนได้กินเข้าไป คือแฮมเบอร์เกอร์เน่า ๆ เก็บมาจากถังขยะไม่ใช่หรือใจ]

ผมมั่นใจว่านี่คือรถลีมูซิน...มีแชมเปญกับแก้ววางอยู่ในรถ และมีกระจกั้นระหว่างที่นั่งคนขับกับห้องโดยสาร สงขยอนฐัจองอยู่ทางซ้าย อิมชุษยอกนั่งอยู่ทางขวา ส่วนผมถูกเบียดอยู่ตรงกลาง และทำได้เพียงหันมองรอบตัว แม้จะรู้ว่าชายผมทอังกำลังมองมาอย่างขบขัน แต่จะมีโอกาสไหนอีกล่ะที่ได้นั่งรถแบบนี้ ก็ต้องตื่นเต้นเป็นธรรมดาใหม่ละ

ผมชี้แชมเปญแล้วพูดขึ้น “ดื่มอันนั้นได้ไหมครับ”

“ไอ้หนุ่มนี่ หน้าด้านชะมัด...”

“เด็กอายุไม่ถึงเกณฑ์ห้ามดื่ม”

“ผมไม่ใช่เด็กนะครับ”

ผมได้กลับไปอย่างมั่นใจ

“ผมอายุยี่สิบแล้ว”

ยังยอนฮูเสียบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงผมพลงใช้นิ้วเคาะคางเบา ๆ นั่นคงเป็นนิสัยของเขาเวลาคิดอะไรบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการเคาะหรือแตะที่คาง ทำทางนั้นทำให้เจ้าตัวดูเป็นผู้ใหญ่อย่างบอกไม่ถูก

“อิมซุซยอก”

“ครับ ลูกพี่”

อิมซุซยอกถอนหายใจยาวแล้วเปิดขวดแชมเปญ ทำทางตอนรินลงแก้วดูคล่องแคล่วมากทีเดียว เขาชอบดื่มหรือเปล่านะ...ผมคิดพลงรับแก้วแชมเปญที่เขายื่นมาให้ ก่อนจะค่อย ๆ จิบอย่างระมัดระวัง แต่แล้วก็ต้องนินหน้า

“แหะ”

ผมเพิ่งเคยดื่มเป็นครั้งแรก แล้วมันก็แยกว่าที่คิดไว้เสียอีกรสชาติอย่างกับใส่โซดาลงไปในตะเกียงแอลกอฮอล์ที่ใช้ในห้องทดลองเคมีตอนเรียนมัธยมต้น ถึงจะมีกลิ่นผลไม้ แต่มันก็ไม่อร่อยสักนิด เมื่อผมทำท่าพะอืดพะอม ก็ถูกอิมซุซยอกตบศีรษะเต็มแรง

“ไอ้เวรนี่!”

ผมตะโกนออกมาด้วยความเจ็บใจ ทั้งที่ศีรษะยังไม่หายชา

“ก็ไม่อร่อยนี่นา!”

“แกขอดื่มเองนี่หว่า!”

“ทำไมถึงกินของไม่อร่อยแบบนี้ล่ะครับ บ้าหรือเปล่า”

“ว่าไงนะ”

ขณะที่ผมตะโกนลั่น ฮงยอนฮูคว้าแก้วไปจากมือ แล้วตีมี
แชมเปญรวดเดียวหมด ผมกลืนน้ำลายดังเอือกเมื่อเห็นเครื่องดื่ม
นั้นหายวับผ่านริมฝีปากของเขา หลังจากวางแก้วเปล่าลง ชายหนุ่ม
ก็พูดอย่างสุขุม

“ก็ไม่ใช่เครื่องดื่มสำหรับหมานี่นะ”

ผมอยากจะเถียงกลับไป แต่ไม่รู้ทำไมถึงทำแบบนั้นไม่ได้
บางคนมักจะมีบุคลิกน่าเกรงขามทำให้คนอื่นไม่กล้าต่อแยะ และใน
บรรดาคนที่เคยพบเจอมา ฮงยอนฮูเป็นคนแบบนั้นมากที่สุด การ
เคลื่อนไหวของเขาดูเนิบช้าเกียจคร้าน ส่วนน้ำเสียงก็นุ่มนวลคล้าย
กับสัตว์ร้ายที่อึมมนำสำราญ

ในฐานะคนที่เคยตกต่ำถึงขีดสุด บอกได้เลยว่าคนแบบนี้เป็น
ประเภทเดียวกับผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า คนที่ปฏิบัติต่อ
ผู้อื่นไม่เหมือนมนุษย์ บางที่เขาอาจจะอันตรายยิ่งกว่าผู้อำนวยการ
ด้วยซ้ำ...ทันใดนั้นผมตระหนักได้ว่าตัวเองทำตัวโง่เง่าเหลือเกิน คน
แปลกหน้าชวนขึ้นรถก็มากับเขาเสียอย่างนั้น คิดแล้วใบหน้าของผม
พลันซีดเผือด

“พะ...พวกเราจะไปไหนกันครับ”

[ใช่แล้ว คุณเพิ่งนึกได้เอาป่านนี้ว่ายังเหลือลูกตาสองข้าง ไต
หนึ่งข้าง ปอด หัวใจ และอวัยวะภายในอื่น ๆ]

ผู้อำนวยการสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเคยบอกว่า ดวงตาของผม
หายากมากและคงจะขายได้ราคาดี...พอนึกขึ้นมาได้ ผมก็ขยับก้น
พร้อมจะกระโดดออกจากรถทันที แต่อิมฮูชยอกกดไหล่เอาไว้แน่น

“หยุดเลย คิดว่าเราจะจับกินหรือไง”

“อาจจะจับกินจริง ๆ ก็ได้นี่ครับ”

“ไอ้เวร กระจุกแห่งๆ แบบนี้จะเอาไปทำอะไรวะ...”

“ไอ้พวกกินคน!”

ยังยอนฮูมองพวกเราพลงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย เมื่อผมเอื้อมมือไปจับประตูเพื่อจะกระโดดออกจากรถซึ่งกำลังแล่น อิมฮูฮยอกก็ตบศีรษะผมอีกครั้ง

“ไอ้โง่! ไปกินข้าวต่างหาก! ข้าว!”

“ครับ?”

ข้าวหรือ

รถมาจอดหน้าร้านอาหารอินเดียแห่งหนึ่ง จากนั้นคนขับก็เปิดประตูให้ ผมก้าวลงจากรถอย่างผ่อนคลายกว่าเมื่อครู แต่ยังคงมองซ้ายมองขวาอย่างระแวดระวังขณะเดินตามพวกเขาเข้าไปในร้าน อิมฮูฮยอกหยิบเมนูขึ้นมาสั่งอาหารกับพนักงาน แล้วหันมาขมวดคิ้ว เพราะผมทำจมูกฟุดฟิดดมกลิ่นในอากาศไม่หยุด

“ทำอะไรวะ”

“กลิ่นมันวิเศษมากเลยครับ...ผมไม่เคยมาที่แบบนี้มาก่อน”

“เดี๋ยวจมูกก็สึกกันพอดี สึกหมดแล้ว”

หลังจากนั้นไม่นาน พนักงานก็นำสลัดไก่มาเสิร์ฟเป็นอย่างแรก ผมตักใส่จานของตัวเองจนพูนและกินอย่างเอาเป็นเอาตาย เนื้อไก่ที่เครื่องเทศซึ่มซาบเข้าไปอย่างทั่วถึงมีรสชาติวิเศษมาก นึกไม่ออกเลยว่าไม่ได้กินอาหารแบบนี้มานานแค่ไหนแล้วจนน้ำตาวันขึ้นมา อิมฮูฮยอกมองผมด้วยความตกตะลึง

“อิมฮูฮยอก อย่าแย่งกินล่ะ”

“ผมไม่แย่งหรอกครับ! ลูกพี่เห็นผมเป็นคนยังงี้กัน เฮ้ย กินช้าๆ หน่อยสิวะ”

จานต่อมาเป็นขนมปังสีขาวยเนื้อนุ่มแผ่นบางกับซอสสีส้ม อิมฮูฮยอกบอกว่ามีอันคือแกงกะหรี่กับนาน⁶ เขาสอนวิธีกินให้ผมด้วยตัวเอง ทันทีที่จึ่มนานกระเทียมลงในแกงกะหรี่แล้วเอาเข้าปาก

ผมก็รู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ ต่อให้ถูกพวกเขาลากตัวไปขายอวัยวะ
ตอนนี้ก็ยอม

“กินอย่างกับหมาที่อดข้าวมาหลายวันเลยนะ...”

“ดูท่าไอ้ตัวผมนี่จะอดอาหารมาจริง ๆ นะครับ กินเก่งจนผม
ไม่กล้าแตะอาหารเลย...”

“พาไปด้วยดีไหม”

อิมซุซยอกเบิกตากว้าง ก่อนจะหรีตามองฮงยอนฮู

“เอ๊ะ ลูกพี่มีงานอดิเรกเป็นการทำทานหรือไงครับ ชอบเก็บ
อะไรมาอยู่เรื่อยเลย”

“บอกแล้วไงว่าไม่ใช่ลูกพี่”

ฮงยอนฮูพูดอย่างใจเย็น พลังเลือนแก้วน้ำมาตรงหน้าผม
ที่กำลังกินอย่างหิวโหย

“ควรรักษาอาการป่วยของเขาหน่อยไม่ใช่หรือไง มันสะดุดตา
ขนาดนี้เมื่อก็นายก็เห็นแล้วนี่”

อิมซุซยอกเกาศีรษะเมื่อได้ยินคำพูดของชายหนุ่มผมขาว

“ไอ้โฮ เหลือเชื่อ มีคาเอลรู้เข้าคงจะดีใจแน่เลยสิ”

“ทำไมต้องพูดถึงหมอนั่นด้วย”

“ก็ลูกพี่ชอบเก็บอะไรต่อมิอะไรมาตลอด ไม่แปลกใจเลยที่
หมอนั่นมันคลั่ง ผมยังงงเลย แล้วมันจะงงหัวหมุนขนาดไหน”

ระหว่างนั้นพนักงานนำอาหารจานใหม่มาเสิร์ฟ ผมจ้อง
เนื้อติดกระดูกด้วยตาเป็นประกาย นี่มันสเต็กที่เคยได้ยินแต่ชื่อ
ใช่ไหม

“ซี! โคร่งแกะ”

⁶ นาน (Naan) คือขนมปังแบนชนิดหนึ่งที่มีต้นกำเนิดจากภูมิภาคเอเชียใต้ มี
ลักษณะเป็นแผ่นแบน ๆ นุ่ม ๆ และมีรสชาติหอมอร่อย มักจะเสิร์ฟพร้อมกับ
อาหารประเภทแกงหรืออาหารที่มีซอส

ฮงยอนฮยอกอย่างใจดี ผมหยิบซีโครงแกะชิ้นหนึ่งขึ้นมา แล้วแตะเนื้อรสชาติอันนุ่มละมุนของเนื้อสดใหม่ผสมกับซอสหวานที่แทบละลายบนลิ้นแผ่ซ่านเต็มปาก แม้จะรู้สึกว่ามีน้ำตาไหลออกมา แต่ผมก็ไม่ได้เซ็ดออก รสชาติของเนื้อแกะที่ได้ลิ้มลองเป็นครั้งแรกในชีวิตนั้นอร่อยเหลือเกิน ต่อให้ต้องตกนรกหลังจากนี้ก็ยอม

[คุณกินอาหารอย่างตะกละตะกลาม โดยไม่สนใจว่าคนตรงหน้าจะพูดถึงตัวเองยังไง พอได้แล้ว หยุดกินเถอะ หรือไม่ก็กินให้เรียบร้อยหน่อย ทำไมถึงทำเลอะเทอะขนาดนั้น]

แม่ผู้บรรยายจะบ่น แต่ผมไม่ได้สนใจ อิมฮูฮยอกมองผมที่กินมูมมาม แล้วยกส่วนของเขาให้ด้วย

หลังจากกินอาหารจนเกลี้ยงและพอใจแล้ว ผมก็เริ่มสังเกตเห็นหน้าของทั้งสองคน ด้วยความเชื่อที่ว่า การได้กินอาหารดี ๆ เป็นเรื่องหายากจึงควรกินให้เต็มที่เมื่อมีโอกาส ทำให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่ได้ใส่ใจมากอย่างที่คิด เมื่อฮงยอนฮยอกถามว่าจะสั่งเพิ่มอีกไหม ผมก็ส่ายหน้ารัว

“งั้นไปกันเถอะ”

“ไปไหนครับ”

“ไปไหนล่ะ...ก็ต้องกลับบ้านสิ”

แม้ว่าเสียงของฮงยอนฮยอกจะฟังดูใจเย็น แต่ผมก็อ่านสีหน้าของเขาไม่ออก เนื่องจากอีกฝ่ายสวมแว่นกันแดดอำพรางเอาไว้

พวกเรานั่งรถต่อไปอีกเป็นเวลานาน แทนที่จะเป็นถนนคอนกรีตร้อนและแข็ง ผมกลับได้สัมผัสกับอากาศเย็นสบายและเบาๆ จนผลอัสปหงกโดยไม่รู้ตัว กระทั่งฮงยอนฮยอกตะท้ายทอย

จึงได้สติ ล้มพับเข็นเจ็บบที่จุใจอย่างกะทันหันทำให้ผมสะดุ้งตกใจ
ลุกพรวดขึ้น แล้วตีระฆังกระแทกเข้ากับเพดานรถ จนต้องก้มลงอีก
ครั้ง

“โอ๊ย...”

[อิมซุซยอกกลั้นน้ำเมื่อเห็นท่าทางโง่งงที่ไม่น่าแปลกใจของ
คุณ]

“เจ็บหรือเปล่า”

“เห? อ้อ”

ผมเพิ่งสังเกตว่าตัวเองสวมรองเท้าข้างเดียว และมีเศษแก้ว
ตำอยู่ที่ฝ่าเท้า พอเขาถามขึ้น ผมจึงสะดุ้งทำให้ดูว่าไม่เป็นไร เพราะ
เคยชินกับความเจ็บปวดแล้ว ฮงยอนฮงยอนดูคางอย่างครุ่นคิดก่อนจะ
เรียกอิมซุซยอก

“อิมซุซยอก”

“ครับ ลูพี่”

อิมซุซยอกไปยังด้านหน้ารถล้มลุกขึ้นมา แล้วหยิบอะไรบางอย่าง
ออกมาจากกล่องเก็บของ พอเขาเข้ามาใกล้ผมก็รู้ว่ามันเป็นกล่อง
ปฐมพยาบาล...ชายหนุ่มยกเท้าของผมขึ้นอย่างรวดเร็ว มองดูฝ่าเท้า
ที่เปราะเปื้อนพลางทำหน้าที่ซิงซัง แล้วใช้ทิชชูเช็ดลวกๆ จากนั้นก็ใช้
ແໜ່ນບຶບແໜ່ນບຶບທີ່ຢັ້ງຢືນຢັ້ງຢືນ

“ไม่เจ็บหรือไงวะ”

“ก็เฉยๆ นะครับ”

“ไอ้หมอนี่ทนจริงวู้ย”

อันที่จริงตอนทำความสะอาดแผล มันก็แสนนิดหน่อยอะนะ
...อิมซุซยอกค้นกล่องปฐมพยาบาล แต่คงหาสิ่งที่ต้องการไม่เจอ
จึงหยิบผ้าพันแผลออกมาพันรอบเท้าให้ เมื่อเขาหยิบรองเท้าแตะ

ออกมา ผมก็เหลือบมองขงยอนฮูและเห็นว่าอีกฝ่ายซึ่งนิ้วไปยังรองเท้า
ที่ผมสวมอยู่

“ถอดรองเท้าสกปรกนั้นออก”

“แต่มัน...”

“ต้องเช็ดฟังกำลั้งสิ”

รองเท้าผ้าใบคู่นี้พี่ชายคนนั้นยกให้ก่อนออกจากสถานเลี้ยง
เด็กกำพร้า และผมก็ใช้มันอย่างทะนุถนอม แต่ตอนนี้ต้องถอดมัน
ออกโดยไม่พูดอะไรแล้วเปลี่ยนเป็นรองเท้าแตะ...เราไม่ได้สวม
รองเท้าใหม่มานานแค่ไหนแล้วนะ ผมคิดพลางมองดูนิ้วเท้าเรียวยาว
ของตัวเองที่โผล่พ้นรองเท้าแตะออกมาด้วยความรู้สึกแปลก
ประหลาด

พอนึกย้อนดู พี่ชายที่ออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าไปก่อน
มักจะเตือนให้ระวังผู้อำนวยความสะดวกอยู่เสมอ ตอนนั้นผมยังเด็กมากจึง
โหยหาความรักแม้กระทั่งจากคนที่ปฏิบัติไม่ดีกับตัวเอง รวมถึงคนที่
ตั้งชื่อให้ว่า ‘อามูแก’ ด้วย ทุกครั้งที่ผมเรียกผู้อำนวยความสะดวกว่าพ่อ ก็
จะถูกทูปตีอย่างรุนแรง บอกว่าเด็กอย่างผมไม่มีสิทธิ์เรียกเขาเหมือน
คนในครอบครัว และเด็กที่มีจุดบนดวงตาเหมือนเป็นกลางร้าย ไม่
สามารถยกตัวขึ้นมาเทียบเท่ากับอีกฝ่ายได้

หลังจากนั้น พี่ชายใจดีก็จะพาผมที่ร้องไห้จ้าเพราะถูกทูปตี
ไปซ่อนตัว แล้วปลอบด้วยขนมที่เขาแอบเก็บไว้

‘ต้องมีครอบครัวแท้จริงของนายอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ’

‘พี่จะไปรู้อะไรเล่า แม่่งเอ๊ย’

‘ดูจากนิสัยนายแล้ว ต้องมีแน่นอน เจ้าบ้า’

เขาพูดแบบนั้นแล้วยิ้มกว้างพร้อมกับยี้หัวผมด้วยความ
เอ็นดู

‘เพราะงั้นถ้ามีโอกาสให้หนี ก็ต้องรีบหนีทันทีละ’

กว่าผมจะเข้าใจว่าทำไมเขาถึงบอกให้หนี ก็หลังจากเสียได้ไป

ข้างหนึ่งและถูกยึดสมุดบัญชีธนาคาร ผมช่างโง่งมเหลือเกิน อย่างน้อยถ้าร่างกายยังปกติดี ก็คงจะทำงานก่อสร้างเพื่อแลกที่พักและอาหารได้ แต่ร่างกายที่ขาดอวัยวะภายในไปหนึ่งอย่างแบบนี้ แค่งานหนักหน่อยก็หมดแรงแล้ว ด้วยร่างกายที่มีแต่จะซบพอมลง ผมจึงไม่สามารถหางานดี ๆ ทำได้เลย

และกำลังเผชิญหน้ากับความตายอย่างแท้จริง

แต่ผมกลับไม่รู้รู้สึกสะเทือนใจอะไรมากนัก เพราะเด็กทุกคนที่อยู่ที่นี่ก็เป็นเหมือนกันหมด พวกเราแค่เกิดมาผิดที่ผิดทาง มันเป็นเรื่องของโชคร้ายเท่านั้น เหมือนกับที่ตอนนี้ผมโชคดีได้พบกับชายแปลกหน้าทั้งสองคน ได้กินอาหารอร่อย และได้รองเท้าคู่มือ ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วนขึ้นอยู่กับโชคชะตา

“คิดอะไรอยู่”

“อ่า...ผมต้องจ่ายคืนหรือเปล่าครับ”

มุมปากของฮงยอนฮุกขยับขึ้น

“รองเท้านะเหรอ”

“ฟรีหรือครับ”

“ฟรี”

“เฮส”

“ดีใจเหรอ”

“ดีใจสุดๆ ไปเลยครับ”

“งั้นลงกันเถอะ”

ลงเหรอ ผมคิดในใจพลางมองออกไปนอกหน้าต่างรถ

ฮงยอนฮุกบอกว่าจะกลับบ้าน แต่พวกเขามาอยู่หน้าตึกใหญ่แห่งหนึ่ง และผมก็รู้ว่านี่คือที่ไหน...มันคือศาลาว่าการเมืองเซจงที่ตั้งอยู่ใจกลางเมือง แม้จะเป็นเวลากลางคืน แต่แสงไฟยังคงสว่างไสวระยิบระยับเหนือตึกสูงอันหรูหรา

ผมลงจากรถและเดินตามพวกเขาไป หน้าประตูรูปร่างแปลก

ประหลาดนั้นมีผู้ชายในชุดสูทสองคนยืนเฝ้าอยู่ เมื่อพวกเขาเห็นชงยอนอยู่กับอิมชูฮยอกก็กัมศิระษะให้ทันที ผมละล้าละล้างขณะมองชายหนุ่มผมขาวเดินผ่านประตูเข้าไปอย่างไม่ลังเล จากนั้นอิมชูฮยอกก็คว้าแขนผมแล้วลากไปด้วย

“เดี๋ยว เดี่ยวก่อน...!”

ผมรู้สึกเหมือนรองเท้าแตะจะหลุด จึงรีบก้าวเท้าตามเขาไปแล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นภาพที่ปรากฏตรงหน้า

อาคารหลังใหญ่ที่มีหลังคาทรงกลมตรงหน้านั้น มีลักษณะคล้ายกับพระราชวังทัชมาฮาล⁷ ทั้งสองด้านขนานด้วยตึกสูงสองหลัง อีกทั้งยังมีโดรน⁸ จำนวนมากบินอยู่บนท้องฟ้า แสงจากโดรนทำให้ท้องฟ้าสว่างไสวยิ่งกว่ากลางวัน จนผมรู้สึกเหมือนหลุดมาอีกโลกหนึ่ง

“ที่นี่...”

“สาขาหนึ่งของสมาคมอินเทอร์เน็ตในเมืองเซจง เราใช้ความสามารถของอินเทอร์เน็ตเคลื่อนย้ายพื้นที่สร้างเกิดขึ้นมาเอง เพราะฉะนั้นต่อให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติก็ไม่สะเทือน”

“ลุงเป็นอินเทอร์เน็ตของรัฐหรือครับ”

“ลุง?”

อิมชูฮยอกถามราวกับไม่เชื่อหูตัวเอง ทว่าผมมัวแต่มองสำรวจรอบ ๆ อย่างตื่นตาตื่นใจ พวกเขาคิดอะไรอยู่ถึงได้สร้างอาคาร

⁷ ทัชมาฮาล (Taj Mahal) เป็นสุสานหินอ่อนขนาดใหญ่ที่จักรพรรดิชาห์ ชานแห่งจักรวรรดิโมกุลสร้างขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่พระมเหสีมมัตต มาฮาล ตั้งอยู่ในเมืองอัครา ประเทศอินเดีย และเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกยุคใหม่ โดดเด่นด้วยสถาปัตยกรรมผสมผสานศิลปะแบบเปอร์เซีย อินเดีย และอิสลาม

⁸ โดรน (Drone) คืออากาศยานไร้คนขับที่ควบคุมจากระยะไกล หรือโปรแกรมให้บินเอง ใช้ในการถ่ายภาพ วิดีโอ ส่งของ และงานสำรวจ

แบบนี้ขึ้นมา ตอนแรกผมแค่รู้สึกทึ่ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็เริ่มคิดว่า...การสร้างของแบบนี้ต้องใช้เงินมากแค่ไหนกันนะ

“สมาคมอินเทอร์เน็ตสาขาอื่นก็ใหญ่แบบนี้เหมือนกันหรือครับ”

“ไม่หรอก เซงใหญ่ที่สุด คงเพราะอยู่ตรงศูนย์กลางนี่นะ”

“แล้วโหลละครับ”

“โหลนะเหอะ...หลังจากประธานาธิบดีคนหนึ่งเปิดทำเนียบให้เข้าชมฟรี มันก็กลายเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ใช้งานยาก เลยเล็กกว่าที่นี้”

แม้ไม่ค่อยเข้าใจว่าหมายถึงอะไร แต่ผมก็พอจับใจความได้ว่าที่นี่ใหญ่ที่สุด จากนั้นก็เดินตามพวกเขาเข้าไปในอาคารหลังแรก แต่มีปัญหาเล็กน้อยตรงทางเข้าซึ่งต้องแตะบัตรพนักงาน ฮงยอนฮูคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะแก้ปัญหาด้วยการอ้อมผมขึ้นมาหนีไว้ที่สี่ข้าง แล้วเดินผ่านเข้าไป

“เห็นผมเป็นสัมภาระหรือไงครับ”

“ไม่ใช่สัมภาระหรอก...เหมือนสัตว์เลี้ยงมากกว่า”

ฮงยอนฮูพูดเสร็จก็วางผมลงแล้วพยักหน้าให้ตามมา อิมฮู-ฮยอกหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ผมรู้สึกไม่สบายใจ แต่ยังเดินตามชายคนนั้นไป เราขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นบนสุดของอาคาร

การมองลงมาจากที่สูงเป็นประสบการณ์ยอดเยี่ยมจริงๆ ขณะที่ผมมองลงไปเบื้องล่างผ่านหน้าต่างต่าง ฮงยอนฮูก็หยิบคีย์การ์ดออกมาจากกระเป๋าตังค์แล้วเปิดประตูห้อง ห้องนี้หรูหราและอลังการยิ่งกว่าห้องไหนๆ ที่เคยเห็นมา มันดูเหมือนห้องในภาพยนตร์ที่เคยดูทางโทรทัศน์

[แล้วตอนนั้นเอง]

ทันทีที่ถอดรองเท้าแตะและก้าวเข้าไปในห้อง ฮงยอนฮูก็คว้า

แขนผม ก่อนจะปลัดจมนกับผนัง

“อีก..!”

ผมก้มหน้าลงโดยอัตโนมัติด้วยความกลัวว่าเขาจะตี แต่แล้วกลับถูกนิ้วมือเย็นเฉียบเขยคางขึ้น แม้จะไม่เห็นสายตาที่อยู่หลังแว่นกันแดด แต่ก็รู้ว่าเขาจ้องมองมา ใบหน้าของชายหนุ่มใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนผมต้องกลั้นหายใจ...ใบหน้าที่อยู่ในระยะประชิด กระทั่งได้ยินเสียงลมหายใจนั้นดังมาอย่างยิ่ง

ทว่าผิวของชายหนุ่มขาวซีด รวมถึงเส้นผมและคิ้วขาวสว่างเสียจนคิดว่าเขาอาจเป็นโรคผิวหนัง ผมอยากถอดแว่นกันแดดของชายตรงหน้า เพราะอยากรู้ว่าเขามองมาด้วยสีหน้าแบบไหน ชั่วขณะนั้นเอง ริมฝีปากของฮงยอนฮุกก็เผยออก

[ฮงยอนฮุกสงสัยว่าคุณจะมีรสชาติเป็นยังไง]

รสชาติยังไง...เหรอ

เขาแลบลิ้นสีดำสนิทที่ปลายแยกเป็นแฉก แล้วเลียลูกตาของผมอย่างเนิบช้า

เมื่อสัมผัสเย็นและลิ้นแผ่ซ่านเข้ามา ผมก็ตัวแข็งที่ทำอะไรไม่ถูก จนกระทั่งเห็นอีกฝ่ายเลียริมฝีปากอย่างพอใจ ถึงได้สติแล้ว ผลักเขาออกด้วยความตกใจ ฮงยอนฮุกยอมถอยหลังไปแต่โดยดี ขณะที่ผมพุดออกมาอย่างยากลำบากด้วยความตื่นตระหนก

“ไ้บ้านี้! แกเป็นพวกวิตถารหรือไง”

“อือ...”

แม้ผมจะพุดแบบนั้น ฮงยอนฮุกก็ไม่ได้แสดงท่าที่ขุ่นเคือง แต่กลับลูบคางด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“นายนะ...ฉันอยากเห็นนายร้องไห้จ้าสักหน่อย...”

แล้วเขาก็พุดอะไรที่เหลือเชื่อออกมา

“ลองลอดผ่านหว่างขาของฉันดูสิ”

[คุณโกรธจนตัวสั่นกับคำพูดไร้สาระนั้น ไซ้แล้ว คิมอามูแก! จะยอมให้คนอื่นทำเหมือนคุณเป็นหมาโง่ ๆ ไม่ได้!]

“บ้าไปแล้วหรือ ไอ้ทุเรศ! ทำไมฉันต้องทำแบบนั้นด้วย! นายเป็นพวกโรคจิตวิปริตหรือไง พวกคนที่ไม่รู้วิธีไหนดีไหนมาทำแบบนี้ มันสนุกนักหรือ...หา!”

“ฉันจะให้เงิน”

“...”

ผมมองเขาเงิบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง แม้จะถูกด่าขนาดนั้น แต่ฮงยอนฮูก็ยังไม่สะทกสะท้าน

“...เท่าไร”

“หนึ่งล้านวอน”

“จะให้คลานด้วยท้องหรือหลังดีครับ”

“คลานสี่ขาดูสิ”

[ไอ้ คุณ...ช่างไม่มีศักดิ์ศรีเอาเสียเลย น่าตกใจจริงๆ]

ผมไม่สนใจผู้บรรยายแล้วหมอบลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคลานลอดหว่างขาของฮงยอนฮูโดยไม่สนใจสายตาที่มองมาด้วยความประหลาดใจ ทันใดนั้นเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นจากด้านบน ผมจึงถามทั้งที่ยังอยู่ในท่าคลาน

“ถ้าคลานอีกรอบ จะให้สองล้านวอนไหมครับ”

“ไม่ให้...มีบัญชีธนาคารหรือเปล่า”

“ไม่มีฮับ”

“ตอนนี้ฉันมีเงินสดแค่แปดแสน อีกสองแสนจะให้พรุ่งนี้แล้ว

กัน”

ขงยอนฮูพูดพลางโยนธนบัตรห้าหมื่นวอนลงบนพื้นทั้งปึก ผมเก็บธนบัตรขึ้นมาบออย่างไร้ศักดิ์ศรี หนึ่ง สอง สาม...ทั้งหมดลืมหกใบ จากนั้นก็ถอดเงินแนบออกแล้วนอนหงายบนพื้น

“หมาน้อย นอนโชว์ท้องมั่วชั่วแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน”

ตอนนี้...ถึงเขาจะเรียก ‘ไอ้ลูกหมา’ ก็ไม่เป็นไร ขงยอนฮูหุบตามองผมซึ่งนอนอยู่บนพื้น ก่อนจะก้มตัวลงมาเชกหัวผมเบา ๆ

“คืนนี้นอนที่นี่”

“ผมหรือครับ”

“ใช่ นอนบนเตียง อย่างนอนพื้นล่ะ”

นอนบนเตียงที่ดูแพงระยับนี้ได้จริง ๆ นะเหรออ...ผมมองเตียงสลับกับชายหนุ่ม แต่ขงยอนฮูไม่พูดอะไร เขาแค่หัวเราะอีกครั้งแล้วเดินออกไป

ผมลุกพรวดจากพื้นทันที

[คิมอามูแกผู้ไร้ซึ่งศักดิ์ศรี ลุกขึ้นยืนและกวาดตามองเฟอร์นิเจอร์ในห้องด้วยความละโมภ]

“ศักดิ์ศรีมันกินได้หรือไงเล่า”

ผมกำลังจะเก็บเงินใส่กระเป๋า แต่กลัวว่าจะทำหายจึงวางไว้ใต้หมอนบนเตียงแล้วนอนลงตรงนั้น พลังอดที่จะยี้มออกมาไม่ได้เมื่อลู ๆ ก็ได้รับเงินจำนวนมากที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิต แม้ผู้บรรยายจะแสดงความรังเกียจ แต่ผมก็ไม่สนใจ

ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะได้นอนในห้องแบบนี้ อีกทั้งอาหารที่กินวันนี้ยังยอดเยี่ยมมาก ผมเลียริมฝีปากดังแจ็บ ๆ พลังกอดผ้าห่มซึ่งนุ่มและมึกกลิ่นหอม แม้จะต้องออกไปจากที่นี่ในวันข้างหน้า แต่วันนี้คงเป็นวันที่ลืมไม่ลงแน่นอน ผมพยายามจะหลับให้ช้าที่สุด

เพื่อตีมด้ากับความสุข แต่คงเป็นเพราะมีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น
จึงไม่อาจต้านทานเปลือกตาที่หนักอึ้งและผล็อยหลับไปในที่สุด

น่าเหลือเชื่อที่ผมหลับตานอนได้อย่างสบายใจ ทั้งที่คน
แปลกหน้าเพิ่งเลียลูกตาและสั่งให้คลานลอดหว่างขา แต่ผมโยยหา
ความสะดวกสบายมานานแล้ว ไม่ว่าจะเป็อาหารอร่อย บ้านที่
สะดวกสบาย และเตียงนุ่ม ๆ ถ้ามีสิ่งเหล่านี้ ก็ขะยอมทำทุกอย่าง
ขอแค่ไม่ผิดกฎหมายเท่านั้น

ถึงขงยอนฮูจะสั่งให้คุกเข่าและเท่าเหมือนสุนัข ผมก็คงจะเท่า
อย่างเอาเป็นเอาตาย

‘โง่ง ๆ ๆ!’

ดูเหมือนเขาจะชอบสุนัข ผมจึงคิดว่าควรฝึกเท่าตั้งแต่ตอนนี้
ดีไหม เพราะรู้สึกว่สักวันหนึ่งเขาจะต้งสั่งให้ทำแบบนั้นแน่

[คุณกำลังคิดเรื่องที่โง่เขลามากในความฝัน]

เสียงบรรยายนี้ได้ยินแม้กระทั่งในความฝันเลยสินะ ช่างเป็น
ความสามารถที่ยอดเยี่ยม...เมื่อผมนึกถากถาง ผู้บรรยายก็แสดง
อาการหงุดหงิด

[จำเป็นต้งมีใครสักคนฟังความคิดอันโง่เขลาของคุณสิ!
เพราะต้งประกาศให้โลกรู้ว่ในหัวของคุณไม่มีอะไรอยู่เลย!]

ใช่แล้ว แม้ว่าความสามารถของผมจะนำผิดหวัง แต่จะว่าไป
มันก็ไม่เลวนะ การมองโลกพร้อมกัเสียงบรรยาย นี่มันไม่ใช่ความ
สามารถที่เหมือนในภาพยนตร์หรือกเทรอก ถึงผู้บรรยายจะพูดตามใจ
ตัวเองและใส่ความคิดเห็นไว้สาระ แต่มองอีกแง่หนึ่ง มันอาจจะม

ประโยชน์ในบางสถานการณ์ก็ได้

[ในที่สุดคุณก็เห็นความสำคัญของผู้บรรยาย]

ยิ่งไปกว่านั้น ดูเหมือนว่าความสามารถที่ผมได้รับจะไม่ใช่แค่การได้ยินเสียงบรรยายเท่านั้น...มอนสเตอร์ที่เจอบนสะพานลอยตอนนั้น มันถูกเรียกว่าหมายเลขชีวภาพ 8221 ใช่ไหมนะ

เท่าที่ผมรู้ ปกติแล้วพวกมอนสเตอร์ไม่ได้มีการกำหนดหมายเลขแบบนี้ พวกมันจะถูกเรียกแค่ว่า ‘มอนสเตอร์รูปร่างมนุษย์’ เท่านั้น ดูเหมือนว่าการเรียกมอนสเตอร์ด้วยหมายเลขจะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในสถานการณ์พิเศษบางอย่าง แต่ผมคงโง่เง่าจึงนึกไม่ออกว่ามันคืออะไร

มีหน้าข้ามมอนสเตอร์ตัวนั้นยังแสดงท่าที่เป็นมิตรกับผมด้วยนี่นา

ความจริงแล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นมอนสเตอร์ต่อหน้าต่อตา จึงไม่รู้ว่าทุกตัวเป็นแบบนี้หรือไม่ แต่คิดว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับความสามารถที่ได้รับมา พุดให้ถูกคือเกี่ยวข้องกับเสียงบรรยาย...ผู้บรรยายบอกว่ามอนสเตอร์ตัวนั้น ‘ทักทาย’ เมื่อผมทักทายกลับอย่างสุภาพ มันก็ยอมปล่อยอย่างง่ายดาย

[คุณพยายามค้นสมองที่ไม่ค่อยจะดีนักคิดอย่างหนัก ลู๊ ๆ นะ คิมอามูแก! ผู้บรรยายให้กำลังใจคุณอย่างใจดี]

[แต่ก่อนที่คุณจะคิดออก บางสิ่งที่คุณคาดไม่ถึงกำลังเกิดขึ้น]

[มีใครบางคนกำลังเข้ามาหาคุณหรือเปล่า]

ทันใดนั้นผมก็ลืมตาโพล่ง และเห็นมือมากมายกำลังยื่นเข้ามาหา

“อะไรนะ!”

“อู๊ย ตื่นแล้วสินะจ๊ะ”

มือที่กำลังจะเขย่าปลุกหยุดชะงักกลางอากาศ พร้อมกับที่ผมแหงนมองหญิงสาวเจ้าของมือเหล่านั้นด้วยสีหน้างุนงง มีมืออยู่ประมาณสิบข้าง แต่กลับมีคนยืนตรงหน้าแค่คนเดียว นอกจากนี้มือสองข้างที่ติดอยู่กับแขนของเธอแล้ว มือที่เหลือลอยคว้างอยู่ในอากาศ แยกจากร่างกายของเธอ

โชคดีที่ผมไม่ได้ขวญอ่อนนัก จึงกรีดร้องอยู่แค่ประมาณสามวินาที

“ฉันชื่อยูซึยของ ทุกคนเรียกฉันว่าหมอยู หรือไม่กี่ดอกเตอร์ยู เธอก็เรียกฉันแบบนั้นแล้วกันนะจ๊ะ”

มือรอบตัวยูซึยของเคลื่อนไหวย่างยุ่งเหยิง พวกมันติดตั้งอุปกรณ์หน้าตาประหลาดบนร่างกายของผม ไม่ว่าจะแขวนถุงน้ำเกลือ จับข้อมือและตรวจดูไปมา มือหนึ่งลูบรอยโรคพลังมานาบนแขนของผมอย่างแผ่วเบา ก่อนจะขยับนิ้วเหมือนกำลังพุดคุยในหมู่มือด้วยกันเอง...

“เป็นเรื่องปกติที่คนจะตกใจเมื่อเห็นฉันครั้งแรก ความสามารถของฉันไม่ใช่สิ่งที่เห็นแค่หนึ่งหรือสองครั้งแล้วจะคุ้นเคยได้ง่าย ๆ หรอกนะ แต่วางใจได้ ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของฉัน ถึงจะมีข้อเสียคือต้องใช้พลังงานในการแยกสมองเยอะ แต่ตอนนี้ฉันทำงานโดยไม่มีพวกมันไม่ได้แล้วละจ๊ะ”

“...แล้วตอนนี้คุณกำลังทำอะไรครับ”

“ทำอะไรรนะเธอ ก็มีคำสั่งให้ตรวจร่างกายพื้นฐานของเธอ ผู้อำนวยการสั่งมาโดยตรงนะ ฉันเลยต้องมาเอง จะพาเธอไปที่ตึกพยาบาลก็ได้อยู่หรอก แต่คงจะขี้เกียจไปไหนตั้งแต่เข้าไข้ใหม่ละจ๊ะ แล้วนี่อายุเท่าไรรนะเรา สิบบเจ็ด?”

“ผมยี่สิบแล้วนะครับ”

พอผมพูดออกมาอย่างฉุนเฉียว ยูซึยของก็หัวเราะราวกับว่า มันเป็นเรื่องตลก เธอรวบผมสีน้ำตาลแดงขึ้นเป็นมวยเดียวและ ปล่อยหน้าม้าปรกลงมาด้านข้าง สวมแว่นตา แต่กลับเห็นดวงตาสีเทาเข้มหลังกรอบแว่นได้อย่างชัดเจน ผมเหลือบมองสร้อยบนคอของหญิงสาว ขณะที่เธอพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลางปรับเครื่องมือ

“แฟนเก่าให้มานะ”

ผมเงิบ ถึงจะไม่ค่อยมีไหวพริบ แต่ก็ไม่ได้โง่ถึงขนาดนั้นหรอกนะ ทันใดนั้นยูซึยของปล้นหัวเราะคิกคัก

“ตอนนี้เขาเป็นสามีฉันแล้วละ ขอแขนอีกข้างหน่อยได้ไหม เธอถนัดขวาใช่ไหมจ๊ะ”

“ผมถนัดสองมือครับ”

ยูซึยของแทงเข็มเข้าที่แขนขวาของผมซึ่งไม่มีร่องรอยของโรคพลังมานาเพื่อเจาะเลือด จากนั้นเธอส่งเลือดนั้นให้มืออีกข้างหนึ่ง ราวกับแพทย์ในห้องผ่าตัดส่งอุปกรณ์ให้พยาบาลผู้ช่วย แล้วมีोनนั้นก็นำเลือดใส่ในเครื่องมืออย่างคล่องแคล่ว

“น่าจะเจ็บแท้ ๆ แต่เธอไม่ร้องไห้เลย เก่งมากเลยจ๊ะ”

“ผมบอกแล้วไงครับว่าอายุสี่สิบแล้ว”

“ส่วนฉันสามสิบแปด”

“ก็ไม่ต่างกันเท่าไรนี่ครับ”

“อู๋ยตาย ดูเจ้าหนูนี้สิ”

มือข้างหนึ่งที่ลอยอยู่ในอากาศเขกหน้าผากผมเบา ๆ ยูซึยของฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีขณะปรับเครื่องมือทั้งหลาย ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด ผมจึงไม่รู้ว่าเธอทำอะไรรู้กันแน่

[ยูซึยของคิดว่าคุณเหมือนน้องชายของเธอ]

“คุณมีน้องหรือเปล่าครับ”

“หือ รู้ได้ยังไงจะ คุณออกหรือ”

หญิงสาวพูดพลางตัดผมด้านหน้าไว้หลังใบหู

“ฉันมีน้องคนหนึ่ง อายุห่างกันสิบห้าปี เป็นลูกคนสุดท้าย พ่อแม่ฉันรักกันมากนะ อ๊ะ ผลออกแล้ว ไหนดูหน่อยซิ...”

สิ่งที่หน้าตาเหมือนใบเสริ้จถูกพิมพ์ออกมาจากเครื่อง หลังจากยูทียองกวาดตาอ่านผลลัพธ์นั้น สีหน้าของเธอเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย ผมพยายามชะงักหน้าดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร ก็ไม่เข้าใจว่ามันเขียนว่าอะไร เพราะกระดาษแผ่นนั้นอัดแน่นด้วยภาษาอังกฤษและตัวเลขที่ซับซ้อน

“คงต้องตรวจละเอียดแล้วละ”

“ทำไมครับ”

“อยู่เนี่ย ๆ ก่อนนะจ๊ะ”

เธอจับมือผมแล้วแทงเข็มน้ำเกลือเข้าที่หลังมือ ความรู้สึกตอนถูกเข็มแทงเข้ามาไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย มือข้างหนึ่งจับถุงน้ำเกลือที่ต่อกับเข็มแล้วยกขึ้นสูง จากนั้นของเหลวสีเหมือนเครื่องดื่มวิตามินก็ไหลเข้าสู่ร่างกาย

คิดไปคิดมาก็เริ่มหิว...ผมเสียวริมฝีปากเมื่อนึกถึงอาหารที่กินเมื่อวาน

“หิวหรือจ๊ะ”

“ก็...ครับ”

ปกติแล้วความหิวคงไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่อาจเป็นเพราะเมื่อวานได้กินอาหารที่เกินฐานะ ผมจึงหิวโหยขึ้นมา ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากถามว่าขอขนมปังสักชิ้นได้ไหม ใครบางคนก็เคาะประตูแล้วเปิดออกอย่างไม่รอช้า

เป็นอิมซุซยอนนั่นเอง วันนี้เขาสวมเสื้อเชิ้ตลายดอกไม้สีฟ้า นั่นทำให้ดูเหมือนนักเลงยิ่งกว่าเดิม ชายหนุ่มก้าวอาด ๆ เข้ามา

สีหน้าดูพร้อมจะตวาดใส่ใครก็ได้ทุกเมื่อ แต่กลับปฏิบัติต่อยูซึยของ
อย่างสุภาพ

“คุณหมอยูไซ่ไหมครับ”

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“อ้อ ก็...มีธุระกับไอ้เด็กนี่นะ”

“คงพาเขาไปไม่ได้จนกว่าน้ำเกลือจะหมดนะคะ”

“นั่นมันอะไรครับ”

“น้ำเกลือเสริมสารอาหารคะ”

“น้ำเกลือเสริมสารอาหาร? เขาขาดสารอาหารหรือไงครับ”

“ใช่ค่ะ”

อิมซุซยอกมองผมตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าพวงสายหน้า แล้วก็ใช้
กำปั้นเคาะศีรษะผมเบา ๆ

“โอ๊ย!”

“เป็นลูกผู้ชายแท้ ๆ ขาดสารอาหารได้ยังไงกันวะ ต้องเอาชนะ
ด้วยจิตใจสิเหว่ย!”

“ตีผมทำไมเนี่ย ลุงบ้าไปแล้วหรือ”

“ลุง???”

อิมซุซยอกใช้มือหยาบกร้านจับแก้มผมแล้วบีบเต็มแรง แม้ผม
จะร้องด้วยความเจ็บปวด เขาก็ไม่สนใจ ยังคงบีบและดึงแก้มด้วย
ท่าทางดุร้ายพร้อมกับตะโกนเสียงดัง

“ฉันทัน! กับแก! ห่างกันแค่แปดปีเองโว้ย ไอ้เด็กบ้า! แล้วแกเรียก
ฉันว่าลุง? ล้อกันเล่นเรอะ อยกตายหรือไงหา”

“เจ็บ โอ๊ยยย!”

ผมส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปทางยูซึยของ แต่เธอยิ้ม
ราวกับว่ามันเป็นเรื่องสนุก นับเป็นการอนุญาตโดยนัยของหมอที่
เย็นชาอย่างไม่น่าเชื่อ ทำให้ผมได้รับประสบการณ์แปลกประหลาด
อย่างการถูกอิมซุซยอกบีบแก้มจนแสบร้อน และได้แต่เอามือลูบ

หลายครั้งด้วยความกลัวว่าจะมีเลือดออก ทว่าโชคดีที่ไม่มีเลือดติดมือออกมา

หลังจากหมอให้น้ำเกลือเสร็จ ร่างกายผมก็เบาสบายขึ้นอย่างน่าประหลาด และกำลังจะเดินตามอิมซูฮยอกไป แต่กลับถูกรั้งตัวไว้ และโดนฉีดยาอีกหลายเข็ม นำโมโหระมัดที่นอกจากแขนแล้ว ยังต้องโดนฉีดยาที่ก้นด้วย ผมตะโกนบอกให้อิมซูฮยอกออกไปหลายครั้ง แต่เขายังคงอยู่จนถึงตอนสุดท้ายและได้เห็นกันจนได้...กระทั่งทุกอย่างเรียบร้อย ผมก็เดินโซเซตามเขาพลางนวดร่างกายที่ปวดระบมไปทั้งตัว

“เราจะไปไหนกันครับ”

“แกหิวไม่ใช่หรือ”

“เราจะไปกินข้าวกันหรือครับ”

“อือ”

[คุณรู้สึกดีขึ้นและตั้งหน้าตั้งตารอกินของอร่อย อิมซูฮยอกมองคุณ และคิดว่าคุณช่างเหมือน ‘หมา’ จริงๆ แน่แน่นอนว่าคุณไม่สนใจความคิดของเขา และไม่ได้คิดถึงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย ทำไมนะหรือ ก็เพราะคุณไม่มีความคิดโง่งง! ขอแค่ใครบอกว่าจะให้ข้าวคุณ คุณก็พร้อมวิ่งตามไปโดยไม่ลังเลเลย นั่นแหละ!]

ผมเมินเสียงบรรยายที่น่ารำคาญนั้น และรู้สึกตื่นเต้นมากจนก้าวเดินเร็วขึ้น เราลงลิฟต์ไปที่ชั้นกลางแล้วเดินข้ามสะพาน จากนั้นก็ผ่านทางเดินแปลก ๆ เข้าไปในสถานที่ซึ่งใครเห็นก็รู้ว่าไม่ใช่ร้านอาหารแน่นอน แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังคงเชื่ออิมซูฮยอกอย่างสนิทใจ

“เข้าไปข้างในซะ”

“ที่นี่หรือครับ”

“อือ”

ผมถูกอิมซุฮยอกผลักเข้าไปในห้อง ซึ่งผนังด้านหนึ่งทำจากกระจกฝ้า ส่วนผนังด้านอื่นและเพดานทำจากวัสดุนุ่ม ๆ ก่อนจะชะเง้อชะแง้มองรอบห้องสี่ขาโพลนด้วยความสงสัยว่านี่มันอะไรกัน ขณะนั้นประตูอีกด้านหนึ่งก็เปิดออก ตามด้วยบางสิ่งเคลื่อนออกมาอย่างช้า ๆ

ผมรู้ได้ในทันทีว่าสิ่งนั้นไม่ธรรมดา มันดูเหมือนสุนัขตัวใหญ่ แต่มีตาสีแดงฉานถึงสี่ดวง พอมันแยกเขี้ยวคำราม ผมก็ตกใจสุดขีดและพยายามเปิดประตูเพื่อจะวิ่งออกไป แต่ประตูเปิดไม่ออก จึงได้แต่กรี๊ดร้องลั่น

“บ้าไปแล้วหรือ ปล่อยให้ผมออกไปเดี๋ยวนี้!”

- ลองแสดงความสามารถเหมือนเมื่อกวานดูซิ -

พอได้ยินเสียงของอิมซุฮยอกดังออกมาจากลำโพงที่ติดอยู่บนผนัง ผมก็ตะโกนกลับไป

“ล้อเล่นหรือไงไอ้เวร ผลักคนมาเสี่ยงตายแค่เพราะอยากดูอะไรแบบนั้น แม่เงี้ย ไม่เปิดให้ใหม่ ออกไปได้เมื่อไหร่ฉันจะฆ่าพวกแกให้หมด!”

ผมใช้คำแทนตัวเองว่า ‘ฉัน’ ด้วยความโมโหสุดขีดพลางทุบผนังกระจก แต่มันคงเป็นกระจกนิรภัย จึงไม่แตกสลายแม้แต่น้อย ขณะเดียวกัน...มอนสเตอร์ตัวนั้นเข้ามาใกล้พลางสูดดมฟุ่ดฟิด ผมจึงถอยหลังโดยอัตโนมัติ

[หมายเลขซีวภาพ 791 กำลังสำรวจคุณ]

“หะ...หมายเลขซีวภาพ 791...?”

[หมายเลขซีวภาพ 791 แสดงความเป็นมิตรต่อคุณ รู้สึกยังไง]

บ้าง เป็นหมาเหมือนกัน พอจะสื่อสารกันรู้เรื่องไหม]

“ว่าใครเป็นหมากันซะ!”

เมื่อเห็นมอนสเตอร์เข้ามาใกล้ ผมก็กลัวจนทำอะไรไม่ถูก
แต่น่าแปลกใจที่มันไม่ทำอะไรเลย แค่แลบลิ้นออกมาและหอบ
เหมือนสุนัข ผมจึงยื่นมือออกไปอย่างระมัดระวัง พอลูบใต้คางของ
สัตว์ประหลาดตรงหน้าเบา ๆ มันก็กะพริบตา น้ำลายไหลยืด ที่สำคัญ
คือ...ขนของมันนุ่มมาก

‘ดู ๆ ไปแล้วก็น่ารักเหมือนกันนะ...’

ถ้าคิดว่ามันเป็นแค่สุนัขธรรมดาที่มีตาสี่ดวงก็คงไม่แย่งเท่าไร
หรือก้ม ขณะที่คิดแบบนี้และลูบคางให้มัน จู่ ๆ มอนสเตอร์ก็ลุก
พรวดขึ้น ยกขาหน้าทั้งสองข้าง แล้วกระโจนเข้าใส่ผม

“อ้าก!”

น้ำลายเหนียวหนืดเยิ้มหยดลงบนใบหน้า ลึนกว้างและนุ่มนิ่ม
เลียใบหน้าผมอย่างบ้าคลั่ง แม้จะดึงขนของมันปลางตะโกนให้หยุด
แต่ดูเหมือนมอนสเตอร์ตัวนี้จะชอบใจอะไรสักอย่างมาก จึงเกาะติด
แน่นไม่ยอมปล่อย

[หมายเลขชีวภาพ 791 คิดว่าคุณมีกลิ่นหอมน่าอร่อย ภาพ
หมาสองตัวกำลังเกลือกกันช่างน่ารักจริง ๆ คิมอามูแก ลองกระดิกหาง
ดูใหม่ละ อ้อ ไม่มีหางนี่นา งั้นคงต้องส่ายกันแทนสินะ!]

“หนวกหนูน่า! อ้อ หยุดนะ! อ้าก มันเหนียว!”

- เมื่อยี่สิบปีก่อน เคยมีฮันเตอร์ที่มีความสามารถคล้ายกับแก
อยู่เหมือนกัน -

ผมเงี่ยหูฟังเสียงจากลำโพง เมื่อยี่สิบปีก่อน? นั่นก็คือตอน

ผมเกิดลึนะ ช่วงที่เกดแรกปรากฏขึ้นพอดี ได้ยินว่าครึ่งหนึ่งของจังหวัดคยองก็ถูกทำลาย ทั้งผู้ที่ตื่นพลั้งกะทันหันและมอนสเตอร์ทะลักออกมาไม่หยุด ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งปีครึ่งกว่าจะควบคุมสถานการณ์ได้

หลังจากนั้น สมาคมฮันเตอร์ก็ถูกก่อตั้งขึ้น อีกทั้งยังเกิดระบบกิลด์⁸ ซึ่งมีเพียงฮันเตอร์ที่ได้รับการยอมรับในผลงานเท่านั้นถึงจะก่อตั้งได้ นอกจากนี้ยังได้ยินว่ามีอะไรต่อมิอะไรเกิดขึ้นอีกมากมาย แต่มันไม่เกี่ยวกับผม จึงจำได้แค่ว่าตัวเองเคยจับหลักระหว่างเรียนเรื่องพวกนี้

ผมผลึกปากของมอนสเตอร์ที่เลียหน้าผมอย่างเอร็ดอร่อย เหมือนเลียลูกอม ก่อนจะพูดขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นกับคนคนนั้นหรือครับ”

- ตายแล้ว -

เห็นได้ชัดว่าไอ้หมอนี่ตั้งใจจะขู่ผม

- ว่าแต่แกดูสนิทกับมอนสเตอร์ดีแล้วนี่ สื่อสารกันรู้เรื่องรี -
“สื่อสาร?”

หลังจากทวนคำพูดของอิมชูฮยอกแล้ว ผมก็พูดกับมอนสเตอร์ที่กำลังหอบอย่างเด็ดขาด

“นั่ง!”

ทันใดนั้นมันก็นิ่งทับท้องของผม

“อีก...”

หนักชะมัด ผมพยายามดันมันออกพร้อมทั้งร้องโอดโอย แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักของอิมชูฮยอกดังมาจากลำโพง ดูสิ

⁸ กิลด์ (Guild) คือกลุ่มหรือองค์กรของฮันเตอร์ที่รวมตัวกันเพื่อทำภารกิจร่วมกัน มีโครงสร้างการบริหารและการทำงานเป็นระบบเพื่อให้สมาชิกทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หัวเราะเพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเองสินะ...

ผมได้แต่ภาวนาให้หมอนั้นล้มคว่ำจนจมูกหักไปซะ

- แกนะ นอกจากความสามารถนั้นแล้ว ยังมีอะไรแอบซ่อนไว้อีกใช่ไหมหะ -

“ทำไมมาจับผิดคนที่ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนแบบนี้ล่ะครับ”

- คูลี เดียวนี้พูดจาไม่น่าฟังแล้ว ไอ้เด็กนี่...ฉันขัดหูขัดตาที่แกชอบพูดกับตัวเองมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว แต่มันก็เหมือนคุยกับใครสักคนมากกว่าพูดคนเดียว ว่าไง บอกความจริงมาซะดี ๆ -

[คุณรู้สึกเสียใจกับพฤติกรรมโง่งงที่ผ่านมาของตัวเอง ใจแล้วคุณจำเป็นต้องบอกความจริงว่าสามารถพูดคุยกับผู้บรรยายที่เข็ญซี่และสง่างามได้]

“บ๊าสี ใครจะบอก!”

- ว่าไงนะไอ้หนู -

“เปล่าครับ ผมไม่ได้พูดกับลุง...อยากจะทำ”

- แล้วพูดกับใคร -

เสียงราบเรียบดังขึ้น เป็นเสียงของฮงยอนฮุนนั่นเอง

ผมเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ แล้วก็แข็งทื่อไปทันทีเมื่อเห็นประตูห้องเปิดออกและผู้คนกรูกันเข้ามา ทุกคนสวมชุดป้องกันพร้อมกับถือแท่งไม้ยาวคล้ายกระบอง ก่อนจะไล่ด้อมมอนสเตอร์ที่ซุ่มคร่ำคร่าอย่างระแวดระวังไปที่มุมห้อง

“ทำอะไรนะครับ”

- ทำอะไรนะเหรอ ก็ควบคุมมันไง -

“จำเป็นต้องทำแบบนั้นด้วยหรือครับ”

- นายก็รู้ว่ามอนสเตอร์มันอันตราย ออกมากินข้าวได้แล้วหมาน้อย -

พอได้ยินคำว่าข้าว ผมรีบไปยังประตูที่เปิดอยู่ที่
กลิ่นหอมกรุ่นของไก่ทอดโชยเตะจมูก ทันทีก็นั่งบนสุวาง
ถุงไก่ทอดลงบนโต๊ะ ผมก็พุ่งเข้าไปใส่มันราวกับสิงโตที่อดอาหารมา
หลายวัน

“แต่หมาไม่ควรกินกระดูกไก่...”

ผมเมินเสียงพึมพำของผู้ชายคนนั้น แล้วยิ้มกว้างเมื่อเห็นไก่
ทอดที่เต็มไปด้วยหนังและปีก ก่อนจะกัดหนังซึ่งมีเนื้อเยื่อที่สด
รสชาติของไก่เนื้อนุ่มเคี้ยวที่ร้อนจนลิ้นแทบพองแผ่ซ่านเต็มปาก แม้
จะพยายามกินอย่างระมัดระวังไม่ให้แบ่งทอดชุ่มน้ำมันหยดเลอะ
เทอะ แต่อิมซุซยอกก็ยังทำหน้าที่เอือมระอาเหมือนกำลังมองคนที่
กินอย่างตะกละตะกลาม

“หิวมากเลยเหรอ”

“ก็บอกหิว... จะให้กินฮ้าฮ แต่ก็ไม่ให้กินนี่ฮับ” (ก็บอกว่าจะ
ให้กินข้าว แต่ก็ไม่ให้กินนี่ครับ)

“เข้าใจแล้ว เคี้ยวให้หมดก่อนค่อยพูด”

“ทำไมถึงปล่อยให้หมาหิวล่ะ อิมซุซยอก”

อิมซุซยอกพูดด้วยสีหน้าเหมือนไม่ได้รับความยุติธรรม

“ก็ลูกพี่บอกให้ผมลองตรวจดูวันนี้เจ้าเด็กนี่ดูไม่ใช่เหรอ แล้วจะ
มีเวลาให้กินข้าวได้ยังไงล่ะครับ”

“ฉันทพูดแบบนั้นเหรอ”

“โห! ทำเหมือนผมเป็นคนเลวอยู่คนเดียวเลยนะครับ!”

อิมซุซยอกตบหน้าอกดังปึก ๆ เป็นเชิงว่าไม่อยากจะเชื่อ ส่วน
ผมมัวแต่ตั้งหน้าตั้งตาแทะไก่ จึงไม่สนใจถ้าเขาจะถูกกล่าวหาว่าเป็น
คนเลวที่ไม่ให้ข้าวหรืออะไรก็ช่าง

“ว่าแต่ลูกพี่เถอะ มาเร็วจังเลยนะครับ”

“บอกแล้วไงว่าไม่ใช่ลูกพี่”

“ยังหาร่องรอยไม่เจออีกเหรอ ไอ้พวกนั้นมันน่าจะทิ้งอะไรไว้

ตอนหนีบ้างสิ...”

“คงต้องกลับไปดูที่ใจชีวิตอน¹⁰ อีกครั้งแล้วละ หมาน้อย”

ฮงยอนชูวางมีอบนศีรษะผมที่กำลังกินไก่อยู่ ผมจึงเงยหน้าขึ้นมองเขาโดยไม่รู้ตัว สายตาสะดุดกับเส้นเลือดขีด ๆ และลูกกระเดือกที่โผล่พ้นออกมาได้สั่นกรามคม แต่สิ่งที่ทำให้สนใจที่สุดคือดวงตาของเขาซึ่งเห็นราง ๆ ผ่านแว่นกันแดด เขาขยับริมฝีปากไว้สีเลือดพุดออกมาเบา ๆ

“นายรู้เรื่องอะไรบ้างไหม”

“เอ๊ะ? เรื่องอะไรหรือครับ”

“จะหวังอะไรจากไอ้หมอนี้ได้ล่ะครับ”

อิมชูฮยอกโบกมือปฏิเสธ เห็นอย่างนั้นผมก็อยากเอาชนะขึ้นมา จึงถามออกไป

“เรื่องอะไรครับ บอกผมหน่อยสิ”

“เรื่องเกี่ยวกับลัทธิจอมปลอมที่กำลังระบาดแถวนี้ล่ะ”

“ลัทธิจอมปลอม?”

ผมหยุดกินไก่แล้วถามออกไปพร้อมทำตาโต ฮงยอนชูหัวเราะกับปฏิกริยานั้น ไม่รู้ว่าเขาหัวเราะทำไม แต่คงเป็นเพราะท่าทางของผมดูตุลกละมั้ง

“ใช่ ลัทธินี้ระบาดมาหลายเดือนแล้ว เมื่อวานที่เจอนายก็เพราะกำลังสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับลัทธินี้ล่ะ”

“ไอ้หมอนั้นเป็นผู้นำลัทธิมานานแล้ว แต่จับไม่ได้ไล่ไม่ทันสักที”

“ในเกาหลีได้มีลัทธิจอมปลอมเยอะไม่ใช่หรือครับ อย่างพวก ‘คุณเชื่อในหนทางธรรมใหม่¹¹’ ก็มีมาตั้งนานแล้ว ทำไมอินเตอร์ต้องมายุ่งด้วยล่ะครับ”

อิมชูฮยอกเดาะลิ้นคล้ายจะบอกว่า ‘แกช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลย’

¹⁰ ใจชีวิตอน (조치순) คือเมืองหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้ ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลเจจ

“เพราะมีข่าวลือว่าผู้นำลัทธิเป็นอันตรายที่ถูกรัฐสั่งห้ามสร้างลัทธินะ”

“จริงหรือครับ”

“ใช่ เคยมีพวกบ้าที่ใช้ความสามารถมาอ้างว่าตัวเองเป็นร่างอวตารของพระเจ้า ก็เลยมีกฎหมายห้ามมาลักพักแล้ว”

ก็จริง ถ้าเป็นคนธรรมดาคงไม่เป็นไร แต่ถ้าอันตรายที่มีพลังพิเศษทำแบบนั้น อาจมีโอกาสที่จะนำไปใช้ในทางที่ผิด กรณีร้ายแรงที่สุดซึ่งแม้แต่ผมเองก็ทำได้ อย่างเช่นใช้ความสามารถในการสื่อสารกับมอนสเตอร์ผ่านคำบรรยายอันน่ารำคาญนี้ ไปก่อตั้ง ‘ลัทธิที่สร้างโดยเทพเจ้าสุดเจ๋งซึ่งสามารถควบคุมมอนสเตอร์ได้อย่างอิสระ’ คนที่เคยได้รับผลกระทบจากมอนสเตอร์ตอนเกตเปิด อาจจะมีหลงเชื่อจนหน้ามืดตามัวเลยก็ได้

“เดิมทีมันไม่ใช่เรื่องที่เราต้องออกมายุ่งหรือ...แต่ช่วงหลัง ๆ มันเริ่มทำอะไรบ้า ๆ บอ ๆ มากขึ้น อะไรนะ บอกว่าจะทำให้คนธรรมดากลายเป็นผู้ตื่นพลังแล้วมีชีวิตอมตะงั้นหรือะ”

“มันทำได้จริงหรือครับ”

“จะทำได้ยังไงล่ะ ไอ้โง่”

เมื่อถูกอิมซุชยกตบศีรษะหนึ่งที ผมจึงเบะปากด้วยความเจ็บปวดปนน้อยใจ

[ว่าแต่คุณลืมนะอะไรไปหรือเปล่า]

“อะไร”

¹¹ มาจากประโยค 도를 아십니까? เป็นประโยคที่สมาชิกของลัทธิศาสนาหนึ่งในเกาหลีได้มักใช้เพื่อตั้งคำถามและเริ่มต้นการชักชวนคนเข้าร่วมศาสนา โดยคำว่า 도 (道) ในบริบทนี้หมายถึงหนทางแห่งการรู้แจ้งหรือตามคำสอนของลัทธิ

“อะไรอีกล่ะ”

“เปล่า ผมไม่ได้ถามลุงว่าอะไร...”

“ไอ้เด็กนี้ ดูมันพูดคนเดียวตั้งแต่เมื่อก็ แกกำลังคุยกับใครกัน
แม่หา”

“มีเสียงบรรยายดังขึ้นมาตลอดเลยนะ”

“ไอ้เนี่ยมันบ้าหรือเปล่าวะ”

“อิมซุซุยก พุดให้มันดี ๆ หน่อย”

“เพื่อนเอ๋ย เสียสติไปแล้วหรือไงหา”

“แม่ง นั่นมันพุดดี ๆ ตรงไหนกันครับ!”

ผมตะโกนพลางขึ้น่องไก่ในมือไปทางอิมซุซุยก ทำให้ตัวของ
เขากระตุก

“นี่แกชี้หน้าฉันอะไรอะ”

“เปล่านะครับ นี่มัน...น้องไก่ต่างหาก”

“ฉันละเหลืออะไรจะเชื่อ...”

อิมซุซุยกกอดศีรษะผม แม้จะเดินพร้อมกับบอกว่าเดี่ยวตัวเอง
จะเตี้ยลง แต่ก็ได้ประโยชน์ ฮงยอนฮงยอนเหมือนจะชินกับเหตุการณ์
แบบนี้แล้ว เขาจึงยืนกอดอกมองอยู่เฉย ๆ กระทั่งผมถูกอิมซุซุยก
ผลักจนหน้าคว่ำไปกับกับโต๊ะ เขาก็ลูบหลังผมแล้วพุดขึ้น

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ”

“อ่า...”

[คุณนี่ถึงความทรงจำในอดีต สมัยที่ใช้ชีวิตร่วมกับคนไร้บ้าน
จำได้ไหมว่าตอนนั้นมีคนพยายามเข้าหาและล่อลวงคุณด้วยถ้อยคำ
หวานล้ำ]

“อ้อ!”

ผมเงยหน้าขึ้นทันที

“ผมรู้จักคนพวกนั้น!”

“อะไรนะ จริงหรือ แกรู้จักได้ไง”

“คือ...ตอนที่ผมเป็นคนไร่บ้านนะครับ มีพวกที่มาแจกขนมปังกับนมแล้วพยายามชวนให้ไปด้วยกัน”

ผมพยายามนึกถึงอดีตอันเลือนรางแล้วพูดอีกอึก

“พวกนั้นบอกว่าจะทำให้เป็นผู้ตื่นพลังได้ด้วยครับ บอกว่าถ้าเป็นแล้วก็ไม่ต้องใช้ชีวิตแบบคนไร่บ้านอีก...”

“เดี๋ยวก่อน คนไร่บ้าน?”

อิมซุซุยกถามพร้อมขมวดคิ้ว แต่ขยอมนสูวามือบ่นไหล่ของเขาคลายจะบอกให้เงียบ

“ทีนั้น...เป็นตึกข้าง ๆ ร้านอเมริกันซักรีดในเมืองโจเซฟวอนครับ”

“ทำไมร้านซักรีดชื่อประหลาดแบบนั้นวะ”

“ตอนนี้มันสำคัญด้วยหรือครับ ในเมื่อมีร้านบุฟเฟ่ต์ชื่อโง่กินไม่อั้น¹² ด้วยซ้ำ”

“ถ้าเข้าหาคนไร่บ้าน ก็เข้าใจได้ว่าทำไมที่ผ่านมาเราถึงหาพวกมันไม่เจอ เตรียมตัวซะ อิมซุซุยก”

“เห? จะแฝงตัวเข้าไปอะไระ เดี๋ยวก่อน ๆ ลูกพี่ หน้าตาของลูกพี่เป็นที่รู้จักเกินไป คงไม่ได้หอรอกมั้งครับ”

“งั้นหรือ”

ขยอมนสูหันมามองผมซ้ำ ๆ ผมเองก็มองเขากลับด้วยความงุนงง ส่วนอิมซุซุยกถามว่า ‘คงไม่ใช่ะครับ’ แต่ขยอมนสูเพียงยิ้มน้อย ๆ เท่านั้น

¹² มาจากคำว่า 부성부페 (พูจงบุเพ) โดยเล่นเสียงระหว่างคำว่า 부성 (การทุจริต) กับคำว่า 부페 (บุฟเฟ่ต์)

“เวรเอ๊ย จริงๆ เลย...”

อิมชุษยอกพึมพำด้วยน้ำเสียงสิ้นหวังพร้อมเอามือปิดหน้า
ผมตบไหล่เขาเพื่อปลอบโยน

“มันก็เป็นไปได้แหละครับ”

“จะเป็นแบบนี้ได้ไงวะ ไอ้เด็กบ้า!”

อิมชุษยอกผลัดแขนผมออกอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“ฉันเป็นฮันเตอร์มานานขนาดนี้ แล้วจะให้ไปทำภารกิจแฝง
ตัวกับแกที่ยังไม่มีบัตรฮันเตอร์ด้วยซ้ำ มันจะไปเข้าท่าได้ยังไงวะ
หา? แกคิดว่ามันสมเหตุสมผลอะไรอะ”

“จะให้ทำไงล่ะครับ เขาสั่งมาก็ต้องทำสิ”

“นั่นมันคำพูดที่ควรออกจากปากแกเถอะ! โอยตาย...ตาย
ลูกพี่คิดอะไรอยู่ถึงส่งแกกับฉันมากันสองคน ถึงฉันจะน่าเชื่อถือ
แค่ไหน แต่ให้ทำงานกับมือใหม่แบบแก มันจะไปเข้าท่าได้ยังไง
เล่า!”

ผมกังวลว่าอิมชุษยอกจะความดันขึ้น เพราะหน้าเขาแดงก่ำ
อารมณ์เดือดพล่านเสียขนาดนั้น และอดคิดไม่ได้ว่าเดี๋ยวจะเป็นลม
ล้มตึงเอา อันที่จริงผมไม่ได้ห่วงสุขภาพของอีกฝ่ายหรอก แต่กลัวว่า
จะเกิดอุบัติเหตุเนื่องจากตอนนี้เขากำลังขับรถอยู่

หลังจากระบายอารมณ์จนหน้าใจ เขาก็ดูจะสงบลงบ้าง ชาย
หนุ่มพยายามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อให้ตัวเองใจเย็นลง ผมหัน
ซ้ายหันขวามองรอบรถ ก่อนจะเปิดกล่องเก็บของหน้ารถพลง
ถาม

“ว้าว หนักฝรั่งตรงนี้กินได้ไหมครับ”

“ไอ้...เวร อยู่เฉยๆ หน่อยสิวะ!”

อิมชุษยอกโมโหขึ้นมาอีกครั้ง สุดท้ายผมจึงต้องนั่งอย่าง
สงบเสงี่ยม แต่ก็แค่ครู่เดียวเท่านั้น

“เสร็จงานแล้วเราไปกินอะไรกันดีครับ”

“โอ๊ย ลูกพี่! ผมจะบ้าตายอยู่แล้ว!”

อิมซุซุยกอกเอาหน้าผากโขกพวงมาลัยรถ จนเกิดเสียงแตรดังลั่น

งานที่พวกเราต้องทำนั้นง่ายมาก แค่แฝงตัวเข้าไปดูลาดเลาภายในแล้วออกมา ผมถามว่าทำไมอิมซุซุยกอกซึ่งเป็นฮันเตอร์ระดับ A ถึงต้องมาทำงานจิปาตะแบบนี้ เขาก็บอกว่าเพราะขาดแคลนกำลังคน ตอนนี้มีเกิดขนาดใหญ่เกิดขึ้นที่ปูซาน ฮันเตอร์หลายคนจึงถูกส่งไปจัดการ แม้แต่ฮงยอนฮูซึ่งเป็นผู้อำนวยการสมาคมสาขาเซจง ยังต้องออกไปปฏิบัติภารกิจ

ผมถามว่าถ้าเกิดใหญ่ขนาดนั้น ฮงยอนฮูก็ควรไปจัดการด้วยตัวเองไม่ใช่หรือ อิมซุซุยกอกก็อธิบายว่า โดยทั่วไปแล้วผู้อำนวยการและฮันเตอร์ในสังกัดโดยตรงต้องอยู่ประจำที่ เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นเมื่อไร กฎทั่วไปคือต้องอยู่ปกป้องสมาคมไว้ นอกเสียจากว่าเกิดเรื่องร้ายแรง

“ฮันเตอร์ในสังกัดโดยตรงคืออะไรครับ”

“ก็...ถ้าพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็เป็นเหมือนแขนขวาของลูกพี่ละมั้ง”

“ว้าว เหมือนแก๊งมาเฟียเลย”

“แกอยากโดนฉันทะมากใช่ไหมห่า”

ผมไม่สนใจคำพูดของอีกฝ่าย แล้วถามต่อด้วยความสงสัย

“งั้นถ้าสมมติว่ามีเกิดใหญ่มากเกิดขึ้นที่โซล แล้วฮันเตอร์ทั้งหมดในโซลพ่ายแพ้ล่ะครับ ก็ยังไม่ไปอีกเหรอ”

“ในกรณีแบบนั้น พวกเขาจะขอความช่วยเหลือจากที่อื่นก่อน เมื่อวานฉันบอกแล้วใช่ไหมว่ามีฮันเตอร์ที่เคลื่อนย้ายพื้นที่ได้ พวกนั้นไม่ใช่แค่สร้างพื้นที่ได้อย่างเดียว แต่ยังเคลื่อนย้ายระหว่างพื้นที่ได้ง่าย ๆ ด้วย พวกเขาก็จะส่งคนมาจากที่อื่น”

“ฮันเตอร์มีประเภทด้วยหรือครับ ไม่ได้มีแค่ระดับเท่านั้นเหรอ”

“แหกหลักในห้องเรียนหรือไงวะ เรื่องนี้ก็ไม่รู้จะเอาไป”
 ผมกำหมัดแน่น ลังเลว่าจะชกหน้าอิมซูฮยอกดีไหม ส่วนเขา
 หัวเราะคิกคัก

“ใช่ มีประเภทด้วย อย่างลูกพี่ของเราเรียกว่าฮันเตอร์พันธ-
 สัญญา”

“ฮันเตอร์พันธสัญญา?”

“คือฮันเตอร์ที่สามารถควบคุมมอนสเตอร์บางชนิดได้อย่าง
 อิสระผ่านการทำสัญญา แกคงเห็นงูไหล่ออกมาจากพื้นตอนนั้น
 ใช่ไหม”

“พูดถึงก็...”

ผมนึกถึงฮงยอนฮูแล้วขมวดคิ้ว

“กลิ่นของเขาแยกเป็นสองแฉกเหมือนงูด้วยนี่ครับ”

“นั่นเป็นลักษณะทั่วไปของฮันเตอร์พันธสัญญา พวกเขาจะมี
 ลักษณะคล้ายกับมอนสเตอร์ที่ทำสัญญาด้วย”

“แหะ”

“ไอ้เด็กนี้ ฉันทุคสำหรับอธิบายให้ฟังแท้ๆ แล้วยังทำท่าจะอ้วก
 เนี่ยนะ?”

“งั้นผมก็เป็นฮันเตอร์พันธสัญญาใช่ไหมครับ”

“หา?”

“ผมควบคุมมอนสเตอร์ได้นี่ครับ”

เมื่อได้ยินดังนั้น อิมซูฮยอกก็มองถนนตรงหน้าพลาถส่งเสียง
 ‘อือออ’ คล้ายกำลังครุ่นคิด เขาหมุนพวงมาลัยรถ จากนั้นก็เกาหัว
 สีทองของตัวเองแล้วพูดออกมา

“พูดให้ถูกต้อง แกไม่ใช่ฮันเตอร์พันธสัญญาหรอก...”

“ทำไมล่ะครับ”

“แกไม่ได้ควบคุมพวกมัน แค่สื่อสารกับพวกมันได้เท่านั้น ตอน
 เจอกันครั้งแรก ดูเหมือนว่าที่แกอยู่กับมอนสเตอร์ได้ก็เพราะคุยกับ

มันรู้เรื่อง แต่ฮันเตอร์พันธสัญญาจะ อือ...มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น
ทันทีตั้งแต่ตอนที่ตื่นพลัง”

“อะไรบางอย่างคืออะไรครับ”

“ก็...มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นนะ สรุปคือ ฮันเตอร์พันธสัญญา
จะเป็นศัตรูกับมอนสเตอร์ทุกตัว ยกเว้นตัวที่ทำสัญญาด้วย แต่แก
ไม่ใช่แบบนั้น ทั้งยังไม่ได้ทำสัญญากับอะไรด้วย แล้วก็...”

อิมซุซุยกกกลอกตามองผมอย่างพิลึกพิลั่นเพราะห้ สายตาเขาดู
เหมือนจะมองทะลุเข้าไปในตัว ทำเอาผมขนลุกในทันที

“แกบอกว่า ‘มีเสียงบรรยาย’ ไซ้ใหม่ ตั้งแต่มีฮันเตอร์มา มีแค่
คนเดียวเท่านั้นที่มีความสามารถแบบนี้”

เขาไม่ได้ปล่อยผ่านคำพูดของผมไปเฉย ๆ ลินะ

[คุณกลัวสายตาของอิมซุซุยกกที่จ้องมองอย่างจริงจัง แต่
ตอนนี้ไม่มีอะไรที่คุณจะเปลี่ยนแปลงได้แล้ว คุณไม่มีบ้าน ไม่มี
ครอบครัว ไม่มีที่ไหนให้กลับไป คิมอามูแก สิ่งเดียวที่คุณทำได้คือ
พิสูจน์ว่าตัวเองมีประโยชน์และเกาะกินอยู่ที่นี้]

“อือ...พอจะเดาได้ว่าทำไมลูกพีถึงส่งฉันกับแกมาแค่สองคน
คงอยากรู้ความสามารถที่แท้จริงของแกสินะ ถ้ามีประโยชน์ก็เลี้ยง
ไว้ ถ้าไร้ประโยชน์ก็ปล่อยกลับไปเดิมนะ ไซ้ใหม่ล่ะ” อิมซุซุยกกพูด
ขณะมองถนนข้างหน้าอีกครั้ง

“จะไม่เรียกเก็บเงินไซ้ใหม่ครับ”

“บ้าอะไร เห็นอย่างนี้ เราก็เป็นองค์กรของรัฐนะเว้ย จะเอา
เศษเงินจากคนอย่างแกไปทำอะไรล่ะ แล้วอีกอย่าง ตอนนี้เราต้อง
รักษาโรคพลังมานานที่แกเป็นอยู่ก่อน ถ้ายังไม่หายก็ไม่ปล่อยออก
ไม่ต้องห่วง”

ผมดึงแขนเสื้อลงเพื่อซ่อนรอยโรคพลังมานานตามสัญชาตญาณ

ขณะที่อิมชุษยอกชำเลื่องมองมาแวบหนึ่งแล้วหันกลับไปมองถนน
ผมลังเลอยู่สักพักก่อนจะถามขึ้น

“แล้วที่ลุงบอกว่า ตั้งแต่มีอินเทอร์เน็ตมา มีแค่คนเดียวเท่านั้นที่มี
ความสามารถแบบนี้...คนนั้นคือใครกันครับ”

“ก็...เป็นอินเทอร์เน็ตในจีนนะ บอกว่าได้ยินคำทำนาย”

“คำทำนาย?”

อิมชุษยอกยิ้มเล็กน้อย

“ใช่ คำทำนาย”

ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงหน้าร้าน ‘อเมริกันซักรีด’ และพบชาย
หมวดเครารุงรังกำลังทำงานอยู่ในร้าน อิมชุษยอกดูไม่แน่ใจว่ามา
ถูกที่หรือเปล่า ผมจึงเข้าไปยังตึกข้าง ๆ

“ตึกนั้นไงครับ”

“ตึกที่ชั้นล่างเขียนว่า ‘ร้านเบ็ดในตำนาน’ นะระอ่ะ”

“ใช่ครับ นั่นแหละที่ตั้งของลัทธิจอมปลอมนั่น”

“เลิกจิงวะ”

“ก็บอกแล้วไงครับ แต่เดี๋ยวจะมีคนเป็นสิบ ๆ กругันออกมา
จากตึกนั้นเลย ดูสิครับ”

หลังจากหมดเวลาพักกินอาหารกลางวัน ประมาณบ่ายสอง
คนก็เริ่มทยอยออกมาจากตึกนั้นตามที่ผมบอก ส่วนใหญ่ดูเหมือน
จะเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย อิมชุษยอกมองพวกเขาแล้วจุกปาก
ดังจี้ ๆ

“นั่นไง...ถึงเวลาเผยแผ่ลัทธิแล้วสินะ”

“ทำยังไงดีครับ เข้าไปในตึกเลยไหม”

“เข้าไปให้โดนไล่ออกมาเรอะ ตามพวกมันไปเถอะ”

เราสองคนลงจากรถแล้วแอบตามพวกมันไป แม้อิมชุษยอก
จะมีบุคลิกลักษณะโดดเด่น แต่ดูเหมือนจะคุ้นเคยกับงานแบบนี้ จึง
ทำตัวกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมได้อย่างรวดเร็ว ผมคิดว่าเขาค็่าย

นักสืบในหนังเลย พวกที่ออกมาเผยแผ่ลัทธิแยกย้ายกันเป็นคู่ๆ แล้ว
หายเข้าไปตามตรอก

“สวัสดีครับ~”

คนที่พวกเราแอบตามหยุดเดินแล้วทักทายคนแก่ซึ่งนั่งอยู่ใน
ศาลา พวกเขาหยิบขนมปังหรือขนมออกมาจากกระเป๋าแล้วแจกให้
คนเหล่านั้นด้วยท่าทางคล่องแคล่ว จากนั้นก็เริ่มพูดอะไรบางอย่าง
ผมอยู่ไกลเกินไปจึงฟังไม่ชัด แต่อิมซูฮยอกได้ยิน เขาเงี่ยหูฟังพลาง
พยักหน้าช้าๆ

“ใช่เลย ใจพวกนั้นแหละ”

“ได้ยินที่พวกเขาพูดจากตรงนี้หรือครับ พูดว่าอะไร”

“คุณตาคุณยายครับ อยากเป็นผู้ตื่นพลังใหม่ พวกเราช่วยได้
นะครับ อะไรประมาณนี้... บ้าบอฉิบ คิดว่าการเป็นผู้ตื่นพลังมันง่าย
เหมือนเก็บหมากฝรั่งกินหรือไง”

“ผมว่าผมก็เป็นแบบนี้แหละ...”

“หุบปากซะ ฟังไม่ถนัด”

ผมเองก็อยากรู้ว่าพวกเขาพูดอะไรกัน แต่ได้ยินแค่เสียงอู้อี้
ทันใดนั้น ตัวอักษรสีสันสดใสก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

[น่าเสียดายที่คุณไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ผู้บรรยายสุดเท่และ
พิเศษของคุณจะกรุณาอ่านบทสนทนาของพวกเขาให้ฟัง]

[คุณยาย: อะไรนะ ผู้ตื่นพลัง มันคืออะไรเธอ

ผู้หญิง: คุณยายคะ ผู้ตื่นพลังนะสุดยอดมากเลยคะ มีพลัง
วิเศษสุดเจ๋งด้วย แล้วคุณยายก็ไม่ต้องมาเสียเวลาอยู่ที่นี้ ไปอยู่ที่
เย็นๆ มีแอร์...

คุณตา: หา? แจกแอร์ฟรีหรือ แจกที่ไหนล่ะ

ผู้ชาย: เปล่าครับคุณตา ไม่ได้แจกฟรีนะครับ

คุณยาย: หือ? ไม่ฟรี ั้งจะมาหลอกเราละอ]

มันช่างเป็นภาพที่น่าขัน ดูจากใบหน้าของคนข้าง ๆ ผมที่บิดเบี้ยวด้วยความอึดอัด เนื้อหาที่ผู้บรรยายอ่านให้ฟังคงจะเป็นเรื่องจริง ตอนท้ายพวกลัทธิจอมปลอมแทบจะถูกตะเพิดออกมา อิมชุษยอกโบกมือส่งสัญญาณ

“ไปกันเถอะ”

“ตามไปแล้วจะทำยังไงต่อครับ”

“ต้องทำให้พวกนั้นชักชวนเราเข้าลัทธิสิวะ”

แผนของอิมชุษยอกคือ พวกเราต้องแต่งตัวให้ดูมอซอ ที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วทำตัวให้เป็นที่สังเกตเพื่อให้พวกนั้นชักชวนเข้าลัทธิ จากนั้นก็ตามพวกเขาไป ถึงจะฟังดูง่าย แต่ถ้าพวกนั้นไม่บ้าจริง ๆ คงไม่มีทางชวนอิมชุษยอกที่สวมเสื้อลายดอกจุดจาดและย้อมผมสีทองอร่ามเหมือนนักร้อง ดงนั้นเพื่อให้แผนสำเร็จ จึงต้องเปลี่ยนการแต่งตัวเสียก่อน

ผมมองไปรอบ ๆ ให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้น แล้วสอดแท่งเหล็กเข้าไปในรูกุญแจตัวรับบริจาคเสื้อผ้า ขณะที่ผมกำลังจัดกุญแจดังกริก ๆ อยู่ นั่น อิมชุษยอกมองดูด้วยความสนใจพลางพูดขึ้น

“ดูคล่องเชียวนะ”

“ผมไม่เคยขโมยของนะ”

“มีใครว่าอะไรหรือยัง”

“ตอนผมอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า แค่ทำอะไรผิดนิดหน่อย ผู้อำนวยการจะขังเด็ก ๆ ไว้แล้วล็อกประตู ผมเลยต้องหัดดัดกุญแจ”

“แต่เกรู้ไหม การค้นของโน้นก็ถือเป็นความผิดฐานลักทรัพย์เหมือนกันนา”

“อะไรนะครับ”

ผมเงยหน้าขึ้นมองอิมซูฮยอกด้วยความตกใจราวกับถามว่า ‘จริงหรือ’ แต่เขาไม่สนใจ ทั้งยังโบกมือให้ทำต่อ

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะติดต่อบริษัทให้เอง เห็นแบบนี้ ลูกพี่ก็เป็นข้าราชการนา”

“แต่ผมสงสัยมาตั้งแต่แรกแล้ว ทำไมคำพูดคำจาถึงได้ปนกันและปะอย่างนี้ล่ะ”

“ไอ้เด็กนี่ บอกให้เรียกลูกพี่ไฉนวะ...”

อิมซูฮยอกทำท่าเหมือนจะตีหัวผม แต่แล้วก็พูดต่อ

“ก็ตอนยังเด็กฉันย้ายไปมาหลายที เลยได้ยินสำเนียงจากที่ต่าง ๆ จนติดปากแบบนี้แหละ...”

“สำเนียงแบบไม่มีรากฐานสินะครับ”

“แกนี่มารยาทแย่จริง ๆ”

“ถ้าตีผมอีกที ผมจะแจ้งตำรวจนะครับ”

แม้จะพูดอย่างนั้น แต่สุดท้ายผมก็โดนอีกฝ่ายทำร้ายอย่างไม่ปราณีอยู่ดี และได้แต่ลูบกันที่โดนเตะอย่างเจ็บปวดขณะงัดกุญแจตัวรับบริจาคเสื้อผ้า พอเปิดออกได้ก็ค้นจนเจอเสื้อผ้าเก่า ๆ ที่พอจะสวมได้ อิมซูฮยอกทำหน้าที่เหยกแล้วสวมเสื้อยืดแขนสั้นทับเสื้อเชิ้ต

“แบบนี้พอได้ไหม”

“น่าจะเอาผมลงด้วยนะ”

“ทำไม”

“หน้าโหดไปหน่อย”

“ไอ้เวรนี่ จริง ๆ เลย!”

“ไอ้ย แม่ง หยุตตีได้แล้วครับ!”

“อะไรนะ แม่ง? แกพูดว่าแม่งอะไรอะ”

“ไอ้ ผมพูดว่าแม่ง!”

ผมถูกอิมซูฮยอกดึงแก้มจนยี่ดอออกอย่างโหดร้ายทารุณ คนที่เดินผ่านไปมามองพวกเราด้วยสายตาแปลก ๆ

หลังจากดวลกันเสร็จและปรับความเข้าใจกันแล้ว เราสองคนก็เดินวนเวียนอยู่รอบ ๆ กลุ่มคนที่กำลังเผยแพร่ลัทธิ ทำทางของพวกเขาต้องดูแปลกประหลาดในสายตาคนอื่นแน่ ๆ

[ผู้คนมองชายผมทงหน้าตาน่ากลัวที่สวมเสื้อยืดสีแดงยับยู่ยี่ และชายอีกคนที่สวมเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาวยืนอยู่ข้าง ๆ ด้วยท่าทางน่าสงสาร พวกเขาคิดว่าคนพวกนี้ช่างแปลกประหลาด]

ไม่ต้องอธิบายก็ได้

[มันดูเหมือน...อิมซูฮยอกกำลังขู่กรรโชกคิมอามูแก]

ไม่ต้องบอกก็รู้อยู่แล้ว

พวกเขาพยายามเผยแพร่ลัทธิเห็นเราสองคนแล้วก็ทำท่าจะหลบออกไปคล้ายกับเห็นคนแปลก ๆ แต่อิมซูฮยอกจ้องพวกเขาเขม็งด้วยสีหน้าที่บอกว่า ‘ถ้าไม่มาหาตอนนี้ จะบดขยี้พวกแกให้เป็นผู้ผง’ ทำให้พวกนั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ผมคิดว่าภารกิจแฝงตัวคงจบไม่สวยแน่

ผมทิ้งอิมซูฮยอกไว้แล้วเดินตรงไปหาพวกเขา จากนั้นก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าที่พวกนั้นสะพายอยู่

“ทำอะไรนะ!”

“ขอโทษครับ ผมหิวนะ ช่วยแบ่งของกินให้หน่อยได้ไหมครับ”

ผมทำหน้าใสชื่อพลางหยิบขนมปังจากกระเป๋า แล้วฉีกของต่อหน้าพวกเขา ขณะที่เคี้ยวขนมปังอย่างตะกละตะกลาม พวกเขา ก็มองมาด้วยความมึนงงราวกับหมดคำจะพูด แต่ผมไม่สนใจและพูด

ต่อ

“พวกคุณเป็นองค์กรการกุศลหรือครับ เห็นแจกขนมปังให้คุณตาคุณยายอยู่”

“เอ่อ พวกเรา...”

“สมัยนี้หายากนะ องค์กรแบบนี้ ทำดีจังเลย อ้อ...ขนมปังอร่อยดี อ้อ ไม่ต้องสนใจพี่ชายผมหรอกครับ เขาตีมหัศจรรย์ตั้งแต่หัววันนะ”

ผมพูดอย่างไม่ใส่ใจขณะยึดขนมปังเข้าปากจนแก้มป่อง ดูคริมที่ติดนิ้วแล้วหันไปมองพวกเขาด้วยสีหน้าเฉยเมย พวกนั้นดูสับสนอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกระซิบกระซาบกัน ว่างั้นนั่นผมก็ส่งสายตาให้อิมซูฮยอก

ดูเหมือนชายผมทองจะเข้าใจทันที ถึงได้เริ่มแสดงบทบาทเป็นคนเมา

“เฮ้ย ๆ! ถ้าแกพูดแบบนี้มันฉันจะกลายเป็นตัวอะไรวะ หา? ฉันแค่อยากรู้ว่าใครมัน ดี ๆ พวกนี้กำลังทำอะไรกันเท่านั้นเอง!”

เขาเดินโซเซมาหาผมแล้วโอบไหล่ ท่าทางอิมซูฮยอกจะคุ้นเคยกับบทบาทคนเมา เขาทำหน้าที่เหมือนอายุตัวเองที่ยอมเล่นไปตามบท แต่ผมมั่นใจว่ามันจะได้ผล

เป้าหมายของคนพวกนี้คือกลุ่มคนเปราะบางในสังคม เช่น คนไร้บ้านหรือคนชรา รวมถึงเราสองคนที่ดูเตร็ดเตร่ แต่งตัวมอซอ ทั้งยังเมาตั้งแต่หัววัน ก็คงเป็นเป้าหมายที่เหมาะสมในสายตาของพวกเขาลัทธิจอมปลอม...และการคาดเดาของผมก็ไม่ผิด เมื่อชายคนหนึ่งยิ้มแหย่แล้วพูดขึ้น

“เรากำลังทำสิ่งที่ดีมากครับ”

“สิ่งที่ดีนั้นหรือครับ”

“คุณรู้จักผู้ตื่นพลังใช่ไหมครับ พวกเราช่วยให้คุณเป็นผู้ตื่นพลัง

ได้นะครับ”

[คุณคิดว่าชายคนนั้นกำลังพูดเรื่องไร้สาระ และน่าตกใจที่แสดงออกมาทางสีหน้าด้วย หากไม่ควบคุมสีหน้าให้ดี อีกฝ่ายอาจจะหนีไปได้]

เจียบชะ!

แต่โดยทั่วไปแล้วควรทำเป็นสงสัยสักหน่อย ถ้าตอบรับทันทีพวกเขาก็อาจจะเคลือบแคลงเหมือนกัน ผมจึงทำท่าทางหละหละเหมือนอิมชุษยอก กวาดตามองพวกเขาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าแล้วพูดออกมา

“เป็นไปได้ด้วยหรือครับ จะให้เชื่อได้อย่างไร”

“ฮ่า ๆ ตอนแรกทุกคนก็พูดแบบนี้ แต่ถ้าพบกับท่านอีกชินของเรา คุณจะเปลี่ยนความคิดเห็นแน่นอนครับ”

อีกชิน?

ผมไม่รู้ว่านั่นคืออะไรจึงหันไปมองอิมชุษยอก แต่เขาก็ดูงงงเช่นกัน

“อีกชิน?”

“เป็นนามของท่านที่พวกเรานับถือครับ แทนที่จะยืนคุยกันตรงนี้ เราไปนั่งคุยกันที่อื่นดีไหมครับ”

“เอ่อ ก็...”

ขณะที่อิมชุษยอกลังเล ผมก็มองพวกเขาแล้วพูดขึ้น

“เลี้ยงน้ำเราหน่อยได้ไหมครับ พวกเราหิวนะ”

“ฮ่า ๆ ได้สิครับ ไปกันเถอะ”

พวกเขาไม่ได้พาเราไปฐานที่มั่นทันที แต่พาไปคาเฟ่ใกล้ ๆ แทน จากนั้นก็หยิบเอกสารบางอย่างออกจากกระเป๋าแล้วยื่นให้ผมรับปากกามาแล้วทำตาโต

“นี่มันอะไรหรือครับ”

“เป็นแบบทดสอบทางจิตวิทยาเบื้องต้นครับ”

“แบบทดสอบทางจิตวิทยา?”

“ต้องทำแบบทดสอบนี้เพื่อดูว่าใครมีศักยภาพที่จะเป็นผู้ที่
พลังได้ เพราะเราไม่สามารถทำให้ทุกคนเป็นผู้ที่พลังได้นะครับ”

คราวนี้คำพูดของชายคนนั้นเปลี่ยนไปนิดหน่อย แต่ผมไม่ได้
ถามอะไรออกไป และกดปากกาเล่นพลางกวาดตามองแบบทดสอบ

[อิมซูฮยอกสังเกตเห็นว่าแบบทดสอบนี้เหมือนกับแบบทดสอบ
ทั่วไปที่มีอยู่เกลื่อนในอินเทอร์เน็ต คุณสังเกตเห็นไหม]

ผมไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ตมาก่อน แล้วจะไปรู้ได้ยังไงละ

[รู้สึกว่าจะถึงจะทำแบบทดสอบจริงจัง ก็คงไม่ได้ประโยชน์อะไร]

แน่นอนอยู่แล้ว การทำแบบทดสอบแบบนี้ต้องมีเหตุผลอื่น
แน่ๆ อย่างเช่น อาจอ้างว่าจะโทร. มาบอกผลทีหลังเพื่อเอาเบอร์
โทรศัพท์มือถือ หรือถามที่อยู่เพื่อส่งผลไปให้ พวกนี้มักจะมีวิธีการ
ที่ชัดเจนอยู่แล้ว

ผมกาคำตอบส่งๆ โดยเลือกข้อ 1 กับ 3 แล้วตีเมตรอร์เบอร์
ลาเต้ที่พวกเขาซื้อให้อย่างเอร็ดอร่อย...ตีเมตรอดีวจนหมดราวกับ
ว่าจุดประสงค์หลักคือการตีมน้ำสึสวยในแก้วนี้ พอพวกเขาถามว่า
จะเอาอีกแก้วไหม ผมก็รีบพยักหน้าทันที

“แกกินเยอะไปแล้วนะ...”

อิมซูฮยอกกระซิบ และผมก็ตอบอย่างไม่อาย

“ในเมื่อเขาเลี้ยง ไม่กินสิแปลก”

อิมซูฮยอกทำแบบทดสอบจริงจังกว่าที่คิด ส่วนผมดูตูดตรอร์-

เบอร์ริลาเต้พรางมองผู้คนที่สัญจรไปมานอกหน้าต่างต่าง รู้สึกได้ว่า คนในร้านกำลังมองเสื้อผ้าอซอของพวกเขา โดยเฉพาะผมที่สวมเสื้อแขนยาวกับกางเกงขายาวในหน้าร้อนแบบนี้

“เอาละ ไหนดูซิ”

[พวกเขาดูแบบทดสอบของคุณคร่าว ๆ อันที่จริงก็แค่ ‘ผ่าน ๆ’ เท่านั้น เพราะอย่างที่ฉันรู้ นี่เป็นแค่ข้ออ้างเท่านั้น]

“เราไม่สามารถบอกผลได้ทันที ถ้าไม่รังเกียจ ช่วยให้เบอร์ติดต่อไว้หน่อยได้ไหมครับ”

ผมยกไหล่แล้วพูดโดยให้พวกเขาดูสภาพของเราชัด ๆ

“พวกเราไม่มีโทรศัพท์ครับ”

“ครับ?”

“พวกเราไม่มีโทรศัพท์หรอกครับ”

“จั้น...ที่อยู่...”

“ทำไงดีละ พวกเราไม่มีบ้าน ไม่ได้ล้อเล่นนะครับ พวกเราอาศัยอยู่ในศูนย์ของเทศบาล ใช้ที่อยู่ของที่นั่นแทนได้ไหมครับ”

“ไม่มีบ้านหรือครับ”

“ครับ”

ผมพูดอย่างมั่นใจ อิมซุฮยอกมองมาด้วยความประหลาดใจ เมื่อได้ยินคำตอบอันสั้นไหล

แต่พวกนั้นไม่ได้ตกใจที่ผมบอกว่าไม่มีบ้าน ไม่สิ...ดูเหมือนจะดีใจเสียด้วยซ้ำ

“จั้นถ้าไม่รังเกียจ อยากมาอยู่กับพวกเราไหมครับ”

“เอ๊ะ?”

หลังจากนั้นหญิงสาวก็ยิ้มสดใสแล้วพูดขึ้น

“สิ่งสำคัญที่สุดในการเป็นผู้ตื่นพลังคือความเชื่อมั่นในท่าน

อีกชิน เพื่อให้เป็นแบบนี้ได้ เราต้องใช้เวลาร่วมกันบ่อย ๆ ถ้าอยู่ใกล้กัน ก็จะทำให้เงื่อนไขนี้เป็นจริงได้ เดี่ยวเราจะลองคุยกับทางนั้น ให้นำะคะว่าจะให้คุณทั้งสองมาอยู่ด้วยกันได้ไหม”

นั่นหมายความว่าจบบตาดูอย่างใกล้ชิดสินะ...ผมกอดอก ทำท่าคิดหนัก ตอนนี้อย่างเป็นไปตามแผนของเราแล้ว ทว่าก่อนที่ผมจะเอ่ยตอบ อิมซูฮยอกก็ตบโต๊ะดังปังแล้วพูดออกมา

“ยอดเลย! หมะ...เอ๊ย น้องชาย นี่มันโอกาสดีมากเลยนะ!”

“นั่นสิครับ พี่”

แต่ก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

พวกเขาพาเราไปยังฐานที่มั่น ที่ผมเรียกว่าฐานที่มั่นเพราะมันเหมาะสมกับคำนี้มาก ภายนอกของอาคารที่เห็นก่อนหน้านี้ดูเก่าและทรุดโทรม เนื่องจากร้านชื่อ ‘เปิดในตำนาน’ ที่อยู่ชั้นล่างปิดกิจการมานานแล้ว

หลังจากเปิดประตูที่มีโคมไฟแขวนมู่เกะก็พบบันไดที่จะขึ้นไปไปยังชั้นบน ขณะเดินตามพวกนั้นไป ผมรู้สึกว้าวรรยากาศรอบกายชวนขนลุกแปลก ๆ อีกทั้งอาคารยังทรุดโทรมราวกับจะพังลงมาได้ทุกเมื่อ ในที่สุดพวกเขาก็มาหยุดอยู่หน้าประตูที่เป็นกระจกฝ้า ผมคิดว่าคงเป็นแค่สำนักงานเล็ก ๆ แต่พอประตูเปิดออก ก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นทางเดินยาวเหยียด

“อะไรกัน...”

“ฮา ๆ ตกใจมากสินะครับ นี่แหละความสามารถที่คุณจะใช้ได้เมื่อเป็นฮันเตอร์”

ทางเดินยาวดูหรรษาจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นพื้นที่ในอาคารเล็ก ๆ นี่ก็เป็นความสามารถของฮันเตอร์เคลื่อนย้ายพื้นที่หรือเปล่านะ... ผมคิดขณะที่พวกเขาพาเราเดินผ่านพื้นที่ปูพรมแดง จนกระทั่งเปิดประตูใหญ่เข้าไป ก็พบกับห้องประชุมขนาดมหึมา

ห้องประชุมเต็มไปด้วยผู้คน มีคนหนึ่งยืนพูดอะไรบางอย่างอยู่บนเวที ทันใดนั้นชายหนุ่มที่พาเรามาก็หันไหล่ผมเบา ๆ พลางพูดขึ้น

“พวกเรามาได้จังหวะพอดีเลย เข้าไปกันเถอะครับ”

ผมคิดว่าชายที่ยืนอยู่บนแท่นเป็นผู้นำลัทธิ แต่เขากลับทำตัวเหมือนพิธีกรที่พูดเรื่องสนุกสนานและสร้างเสียงหัวเราะให้แก่ผู้ชมราวกับอยู่ในงานสังสรรค์ อิมซุซยอกก็เหลือบมองผมด้วยความสงสัยแล้วกระซิบ

“อยู่ใกล้ฉันเอาไว้”

ผมพยักหน้าแล้วมองเบื้องหน้าอีกครั้ง

ผู้คนที่เบียดเสียดอยู่ในห้องประชุมดูไม่เหมือนคนบ้า พวกเขาไม่ได้แสดงท่าทีเลื่อมใสคลั่งไคล้ต่อพิธีกร แม้ผมจะไม่เคยไปสังสรรค์ แต่รู้สึกว่่าที่นี่ดูเหมือนงานแบบนั้น กล่าวคือ... ทุกคนดูเป็นคนธรรมดา มาก

ผมคิดว่าลัทธิจอมปลอมจะมีคนสวมชุดบาทหลวงและพูดพล่ามเรื่องชีวิตนิรันดร์ แต่ไม่ใช่เลย ขณะที่เริ่มสงสัยว่าเข้าใจอะไรผิดไปหรือเปล่า เสียงเฮของผู้คนก็ดังขึ้น

“ในที่สุด!”

“ท่านอีกซินมาแล้ว ท่านอีกซิน!”

ใครบางคนขึ้นมาบนเวที บอกไม่ถูกว่าเป็นชายหรือหญิง เพราะมีรูปร่างพอ ๆ กับผม คนคนนั้นมีผมสั้นสีดำ แต่แปลกตรงที่สวมชุดคล้ายร่างทรง สวมหมวกสีแดงเหมือนหมวกขุนนาง¹³ มือข้าง

¹³ หมวกขุนนาง (Z) คือหมวกดั้งเดิมของเกาหลี ลักษณะเป็นหมวกทรงสูง มีปีกแบนกว้าง ส่วนบนมักมีลักษณะเป็นทรงกระบอกหรือทรงกรวย ทำจากไม้ไผ่สานหรือผ้าไหมแข็ง บางครั้งประดับด้วยหยก หรือวัสดุมีค่าอื่น ๆ ใช้กันแพร่หลายในหมู่ชนชั้นสูงและขุนนางสมัยราชวงศ์โชซอน

หนึ่งถือพัด ส่วนอีกข้างถือกระดิ่ง พอเจ้าตัวก้าวขึ้นไปบนแท่น ทุกคนต่างก็จับจ้องไปอย่างพร้อมเพรียงกัน

นั่นคืออี๊กชินนั่นหะรอ

แต่ทำไมถึงแต่งตัวเหมือนร่างทรงละ มันไม่เหมือนกับที่ผมคิดไว้เลย ลัทธิจอมปลอมที่เคยรู้จักมักจะพูดว่า ‘มีพระบิดา แล้วทำไมถึงไม่มีพระมารดาละ’ ไม่เคยคิดว่าจะมีลัทธิซึ่งผสมผสานกับความเชื่อพื้นบ้าน และที่แปลกคือ...ทุกคนกำลังคลั่งไคล้คนที่ไม่รู้ว่าเป็นชายหรือหญิงคนนี้

พวกเขาโบกมือพลางตะโกนเรียกชื่อ ‘อี๊กชิน’ รวากับเจอไอดอล ถึงผมจะไม่เคยไปงานแจกลายเซ็นของไอดอลมาก่อน แต่รู้สึกว่ที่นี่คงเหมือนกับงานแบบนั้น มันไม่มีความน่าเคารพศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย

อี๊กชินรับไม้ค้จากพิธีกร ก่อนจะกระแอมเบา ๆ พลางกวาดตามองรอบห้องประชุมแล้วพูดขึ้น

“ยินดีต้อนรับ ลูกนกน้อยของฉัน!”

“กรีดดด ท่านอี๊กชิน!”

“มองทางนี้หน่อยคะ! กรีด ชอบมากเลย!”

บรรยากาศช่างร้อนแรง ชายหญิงที่พาพวกเรามาก็เข้าร่วมกับฝูงชนและตะโกนเรียกชื่ออี๊กชินเช่นกัน แต่ดูท่าคนคนนั้นจะไม่พอใจถึงได้ส่ายหน้าแล้วเอียงหูพลางพูดขึ้น

“ข้าคือใคร”

“ท่านอี๊กชิน!”

“ข้าคือผู้ใด”

“ท่านอี๊กชิน!”

“ข้าเป็นคนสำคัญยังงัย”

“ท่านคือผู้ที่จะช่วยให้พวกเราพ้นทุกข์!”

ผมพึมพำด้วยสีหน้าเอือมระอา

“ที่นี่มันเป็นทีแบบไหนกันแน่...”

“ฉิบ ฉันทหลงเข้ามาในงานแฟนมีตติ้งไอดอลหรือไงพะ...”

อิมซูฮยอกเกาศึรชะแกรก ๆ พลังมองสถานการณ์ตรงหน้า
ด้วยความงุนงง

ฮีกชินกวาดตามองโดยรอบแล้วชี้ไปทางหนึ่ง จากนั้นชายคน
ที่ถูกชี้ก็ลุกขึ้นทันที

“มานี่สิ”

“ครับ!”

ทุกคนมองชายคนนั้นด้วยความอิจฉา เขาเป็นชายหนุ่มสวม
เสื้อลายตาราง เดินขึ้นเวทีด้วยรอยยิ้มกว้างเหมือนเด็กที่กำลังจะได้
รับรางวัลใหญ่

“เอาละ นามของข้าคืออะไร”

“ท่านฮีกชินครับ!”

“ใครคือผู้งดามที่สูงสุดในโลก”

“ท่านฮีกชินครับ!”

“วันนี้สวดมนต์ให้ข้าสิบสองครั้งแล้วใช่ไหม!”

“ครับ! แน่นอนครับ!”

ฮีกชินอ้าแขนกว้างแล้วตะโกน

“ช่างน่าชื่นชมจริง ๆ!”

[คุณสงสัยว่าตัวเองกำลังดูรายการโทรทัศน์อยู่หรือเปล่า ซึ่งก็
ไม่ผิดนัก เพราะนี่คือการแสดงอย่างหนึ่ง]

“การแสดงงั้นเหวอ...”

[ผู้มีอำนาจมักจะแสดงอะไรบางอย่างเพื่อรักษาสถานะของ
ตัวเอง มันเป็นเรื่องปกติ อิมซูฮยอกที่ยืนงออยู่ข้างคุณ กำลังทำหน้าที่

เหมือนอยากจะพุ่งเข้าไปชกฮึกชินให้หน้าหงาย]

ผมรีบหันไปมองอิมซูฮยอก และเห็นเขากำหมัดแน่นด้วย
สีหน้าที่บ่งบอกว่าอยากจะขึ้นไปทำลายเวทีนี้เต็มทน

“ลุง รู้ใช่ไหมว่าถ้าวิ่งออกไปตอนนี้เราช่วยแน่”

“รู้่น่า ไอ้เด็กเวร...แล้วใครเป็นลุงกัน ดูลิ ไอ้หมอนั้นอายุก็น่า
จะรุ่นราวคราวเดียวกับแก แต่กลับมาทำเรื่องไร้สาระแบบนี้...”

“คนนั้นเป็นฮันเตอร์จริง ๆ ใช่มั้ยครับ”

“ยังไม่รู้”

“ไม่มีอะไรที่ผู้ตื่นพลังด้วยกันรู้สึกได้เป็นพิเศษบ้างหรือครับ”

“จะมีได้ไงเล่า”

ทันใดนั้น ฮึกชินก็คว้าศีรษะของชายคนนั้น ก่อนที่บางอย่าง
สีดำจะคืบคลานออกจากมือของผู้นำลัทธิตั้งแล้วเข้าไปในศีรษะของ
ชายหนุ่ม ขณะเดียวกันชุดร่างทรงก็ปลิวสะบัดเมื่อสายลมพัดเข้ามา
ผมกับอิมซูฮยอกได้แต่มองภาพนั้นด้วยความตกใจ

“ไอ้ ไอ้...! พลัง พลังช่างมากล้นเหลือเกิน!”

“ใช่แล้ว นี่แหละคือพลังที่ข้า...ฮึกชินจะมอบให้พวกเจ้า!”

“อ๊า...!”

ชายหนุ่มส่งเสียงร้องเปี่ยมพลังและยกแขนทั้งสองข้างขึ้น
ร่างของเขาเริ่มมีออร่าสีดำลั่งไหลออกมา จากนั้นเขายกพิธีกรขึ้น
ด้วยมือเดียวเพื่อแสดงให้ทุกคนเห็น และผู้คนก็ปรบมือกันเกรียว
กราว

“ในที่สุดฉันก็ได้เป็นผู้ตื่นพลัง!”

“อย่าลืมนะ จะรักษาการตื่นพลังไว้ต้องทำยังไง”

“สวดมนต์ถึงท่านฮึกชินทุกวันและรับพรจากท่านครับ!”

“ถูกต้อง!”

อิมซูฮยอกพึมพำด้วยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

“เวรเอ๊ย บ้าจิบ...”

“เขาทำให้ชายคนนั้นเป็นผู้ตื่นพลังจริง ๆ หรือครับ”

“เป็นไปได้ดีที่ไหน มันแค่ชั่วคราวหรอก อีกไม่กี่วันก็กลับไปเป็นเหมือนเดิม”

อิมซูฮยอกพูดขณะกอดอก

“อาจจะเป็นฮันเตอร์ควบคุมจิต? หรือฮันเตอร์พันธสัญญา? หรืออาจจะเป็นฮันเตอร์พิเศษก็ได้...”

“ฮันเตอร์ควบคุมอะไรนะครับ”

[อิมซูฮยอกพยายามห้ามตัวเองไม่ให้โมโหคุณที่ไม่รู้แม้แต่เรื่องพื้นฐาน]

ขอบคุณที่อดทนนะ

“แกจำได้ใช่ไหมว่าฉันเคยพูดถึงฮันเตอร์พันธสัญญา”

“จำได้ครับ”

“ฮันเตอร์แบ่งเป็นหลายประเภท ได้แก่ ฮันเตอร์เสริมพลัง ฮันเตอร์พันธสัญญา ฮันเตอร์ควบคุมจิต ฮันเตอร์สร้างสวรรค์ และฮันเตอร์พิเศษ”

อิมซูฮยอกอธิบายว่า ฮันเตอร์พันธสัญญาคือผู้ที่ทำสัญญากับมอนสเตอร์ พวกเขามีลักษณะคล้ายมอนสเตอร์ที่ทำสัญญาด้วย และใช้พลังของมันได้อย่างอิสระ ฮันเตอร์เสริมพลังคือผู้ที่เสริมพลังส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทำให้มีพลังกำลังมหาศาลหรือเคลื่อนที่เร็วได้

ส่วนฮันเตอร์ควบคุมจิตสามารถควบคุมหรือแทรกแซงสภาพจิตใจของผู้อื่น รวมถึงสะกดจิต และฮันเตอร์สร้างสวรรค์จะสร้างวัตถุขึ้นมาใช้ได้ เขาบอกว่าคุณหมอยุชียองที่ตรวจร่างกายผมก็เป็นฮันเตอร์สร้างสวรรค์

สุดท้ายคือฮันเตอร์พิเศษ ซึ่งมีพลังพิเศษที่ไม่อยู่ในหมวดหมู่ข้างต้น รวมถึงฮันเตอร์เคลื่อนไหวพื้นที่ด้วย อีกฝ่ายบอกว่าผมมีโอกาสสูงที่จะอยู่ในกลุ่มนี้

“แล้วการแบ่งแบบนี้มีประโยชน์อะไรครับ”

“มีประโยชน์สำหรับพวกข้าราชการไง ถ้าแบ่งเป็นหมวดหมู่ชัดเจน ก็ง่ายต่อการเรียกตัว แต่จริง ๆ แล้วคนที่ตรงกับหมวดหมู่พวกนี้เป๊ะ ๆ หายากนะ ส่วนใหญ่จะมีพลังคาบเกี่ยวกันไปหมด”

ผมคิดว่าพอมีพลังประหลาดขึ้นมา ก็จะโยนเข้ากลุ่มพิเศษไปเลยเสียอีก... ขณะนั้นเสียงอึกทึกเริ่มเบาลงเมื่อฮิกชินลงจากเวที ชายที่พาเรามา ก็สะกิดไหล่ผมแล้วพูดขึ้น

“เอาละ ไปกินข้าวกันเถอะ”

“ข้าวหรือครับ”

“ต้องอิมท้องก่อนพบท่านฮิกชินนี่นา”

เมื่อเขาพูดจบก็พาเราไปที่โรงอาหาร ผมตื่นเต้นมากจึงถามชายคนนั้นสารพัดว่า อาหารที่นี่ดีไหม ให้อร่อยและมีอะไรบ้าง อิมชูฮยอกมองมาด้วยสีหน้าเหมือนจะบอกว่า ‘บ้าไปแล้ว’ แต่ผมไม่สนใจหรอก

“แล้วท่านฮิกชินเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงหรือครับ”

“ฮ่า ๆ ก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อของแต่ละคนนะ”

เขาตอบทุกคำถาม แต่ไม่ยอมให้รายละเอียดเกี่ยวกับฮิกชินเลย ผมกำลังจะถามต่อ แต่พอเห็นข้าวหน้าปลาดิบราดซอสเปรี้ยว ที่มีคนนำมาเสิร์ฟก็หุบปากทันที

ผมใช้หลังมือเช็ดน้ำลายที่ไหลออกมา ก่อนจะคลุกข้าวกับน้ำซอสให้เข้ากันแล้วตักเข้าปากคำโตพลงหลับตาพร้อมด้วยความสุข นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้กินข้าวหน้าปลาดิบ เนื้อสัมผัสเหนียวนุ่มของปลาดิบผสานกับรสเปรี้ยวหวานของน้ำซอสเด่นระบ่าอยู่ในปาก ขณะที่ข้าวนุ่ม ๆ ช่วยกลบรสชาติทั้งหมดให้กลมกล่อม

[คุณกินเหมือนตายอดตายอยาก ไม่สนใจสายตาคบรอบข้าง อิมซูซยอกมองคุณเหมือนคนบ้า แต่คุณไม่สนใจ...ใช่แล้ว ในโลกนี้มีอะไรสำคัญไปกว่าอาหารอีกล่ะ ถึงจะถูกลากมาอยู่ในลัทธิจอมปลอมและอาจต้องติดอยู่ที่นั่นไปชั่วชีวิต แต่ขอแค่มื้อข้าวกินอร่อยๆ ก็พอแล้วใช่ไหม]

เสียบไปเลย...

ผมไม่สนใจเสียงบรรยายแล้วกินข้าวต่อไป ชายที่นั่งข้างๆ บอกว่าผมกินเก่งมาก และถึงกับยกข้าวของตัวเองให้ ผมเลยได้กินถึงสองชาม ส่วนอิมซูซยอกทำหน้าที่เหมือนอยากจะยื่นมือมาตบหัวคนกินมูมมาม แต่มีคนมองอยู่เยอะเลยทำอะไรไม่ได้

“เฮ้อฮิน...แฉ้วหือฮับ” (ไม่กินแล้วหรือครับ)

“อย่าพูดทั้งที่ข้าวเต็มปากสิ...”

ผมกำลังจะเอาช้อนไปตักงานข้าวของอิมซูซยอก แต่ถูกเขาใช้ช้อนของตัวเองตีมือเข้าเสียก่อน

“แล้วคุณสองคนชื่ออะไรกันบ้างครับ”

“ฉันชื่ออิมซูซยอก และเจ้านี่...”

อิมซูซยอกดังเลที่จะบอกชื่อผม

“...แกครับ”

“อะไรนะครับ เกย์¹⁴?”

“ไม่ใช่ แม่่งเอี้ย แกครับ ชื่อมูแก”

“ชื่อว่ามีแกอย่างนั้นหรือครับ”

ชายคนนั้นทำหน้าที่ประหลาดใจเหมือนได้ยินชื่อที่แปลกมาก ถ้าบอกชื่อเต็มๆ ว่า ‘คิมอามูแก’ คงหัวเราะก๊ากแน่ เขาพาเราเข้าไป

¹⁴ คำว่า ‘แก’ (가) ออกเสียงคล้ายกับคำว่า ‘เกย์’ (게이) ในภาษาเกาหลี

ที่ห้องหนึ่งและบอกให้รอสักครู่ หลังจากเขาออกไป อิมซูฮยอกลอง
 หมุนลูกบิดก็พบว่าประตูล็อกอยู่

“ถูกขังซะแล้ว”

ผมมองสำรวจรอบห้อง ซึ่งมีชั้นหนังสือ โต๊ะ และเตียงวางอยู่
 อย่างเรียบง่าย ที่แห่งนี้มีกลิ่นอายของคนอาศัย แม้จะไม่นุ่มเท่าเตียง
 ที่ได้นอนเมื่อวาน แต่พอเห็นเตียงก็ง่วงขึ้นมาทันที ผมจึงรีบขึ้นไป
 นอนบนนั้น ขณะที่อิมซูฮยอกพูดอย่างเหลือเชื่อ

“แกไม่กังวลเลยอะ”

“กังวลอะไรครับ”

“เวร...มาอยู่ที่แปลก ๆ แล้วยังโดนขังอยู่แบบนี้ ไม่กังวลเลย
 เหรอะ”

“ต้องกังวลด้วยหรือครับ”

ผมลุกขึ้นนั่งบนเตียงแล้วมองอีกฝ่ายที่ทำหน้าบึ้งตึงด้วยความ
 ไม่พอใจ ผมมองชายผมทองแล้วก็นึกถึงซองยอนฮู ถ้าเป็นชายคนนั้น
 เขาคงจะลูบคางปลางพูดว่า ‘หมาน้อย สบายดีไหม ฉันทนอดด้วยดี
 กว่า’ หรืออะไรทำนองนี้

“แกไม่กังวลจริง ๆ เหรอะ”

“ผมว่าพวกนั้นไม่ใช่คนแปลก ๆ นะครับ”

“เห็นสภาพแล้วยังพูดแบบนี้อีกอะ”

“แต่ว่านะครับ”

ผมตัดสินใจพูดออกมาตรง ๆ

“ผมไม่เคยไปทัศนศึกษาหรือเข้าค่ายมาก่อนเลย แต่รู้สึก
 เหมือนกำลังทำอะไรแบบนี้แหละครับ”

“หา?”

“ถึงจะดูแปลก ๆ หน่อย แต่ก็ให้กินข้าวอร่อย ๆ ด้วยไม่ใช่หรือ
 ครับ”

ดูเหมือนอิมซูฮยอกจะเข้าใจว่าผมคิดอะไรอยู่ เขาถึงได้ขมวด

คิ้ว คุณเข่าลงตรงหน้าแล้วจับไหล่ทั้งสองข้างของผม

“อะไรหรือครับ”

“ฟังให้ดีนะ”

ชายหนุ่มพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“พวกนี้หากินกับความเชื่อของคน และใช้ความใจดีของคน เป็นเครื่องมือ”

“หากิน?”

“ลัทธิจอมปลอมก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้น คนที่อยู่ที่นี่ล้วนมาด้วยความสิ้นหวัง แต่ไอ้คนที่เรียกตัวเองว่าอีกซึมนั้นเล่นกับความรู้สึกของคนโดยไม่ละอายใจ มันหลอกให้ทุกคนฝันลมๆ แล้งๆ แล้วมันรวบรวมคนมาแบบนี้เพื่ออะไรล่ะ คงไม่พันหากิน บอกว่าจะทำให้เป็นผู้ตื่นพลังแล้วเก็บเงินนะสิ แกจะยอมให้ภัยคนแบบนี้ได้หรือวะ”

[อิมซุซยอกเพิ่งเข้าใจว่าคุณไม่มีแนวคิดพื้นฐานเรื่องความดี ความชั่วที่ชัดเจน ใช่แล้ว ลัทธิหรือศาสนาไม่ใช่สิ่งเลวร้าย แต่การใช้เป็นข้ออ้างในการเอาเปรียบผู้คนและทำสิ่งที่ไม่ยุติธรรมกับคนอื่นต่างหากที่เลวร้าย...คุณเพิ่งเข้าใจเรื่องนี้]

เมื่อเข้าใจสิ่งที่อิมซุซยอกพูด ผมก็ลุกพรวดขึ้น

“งั้นก็เป็นพวกขยะสินะครับ?”

[มาจัดการพวกมันกันเถอะ]

“จัดการพวกมันกันเลยไหมครับ”

“...พูดนะมันง่าย”

“ทำไมไม่ง่ายล่ะครับ ลุงไม่แข็งแกร่งหรือ”

“บอกแล้วไงเว้ยว่าไม่ใช่ลุง! คนเยอะเกินไป เรายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีฮันเตอร์กี่คน จะบุกเข้าไปสู้มึสึ่มห่าไม่ได้หรอก ออกไปจากที่นี่ก่อนแล้วค่อยขอกำลังเสริมมาอีกทีเถอะ”

“แต่คุณเป็นฮันเตอร์ระดับ A นะครับ”

“จะให้สู้ในตึกแคบ ๆ แบบนี้ได้ยังไงกันเล่า”

ทันใดนั้นข้างนอกก็เกิดเสียงอีกทีก็กรึกโครม อิมซุซุยกทำหน้าเคร่งเครียดแล้วค่อย ๆ ลุกขึ้น ผมเดินตรงไปที่ประตู ก่อนจะได้ยินเสียงดังกรึกเมื่อลูกบิดหมุน จากนั้นประตูก็เปิดออก

อีกซืนยืนอยู่ตรงหน้าพวกเรา!

อีกฝ่ายมีผมดำ ตาดำ ผิวขาว และยังคงแยกไม่ออกว่าเป็นชายหรือหญิง พอมองใกล้ ๆ ก็เห็นว่ารูปร่างใกล้เคียงกับผมมาก แต่ชุดร่างทรงที่สวมอยู่ทำให้น่าเกรงขาม

ทว่า...

อีกซืนกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง แต่หมัดของผมไวกว่า แม้จะตัวเล็กและแรงน้อย แต่ก็มีทักษะที่เรียนรู้มาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า...ผมใช้กำปั้นชกเข้าที่คางของคนตรงหน้า จนอีกฝ่ายหงายหลังทันที พร้อมกับได้ยินเสียงผู้คนร้องตะโกนว่า ‘ท่านอีกซืน!’ แล้วผมก็หันไปมองอิมซุซุยกด้วยความภูมิใจ

อิมซุซุยกมองตอบมาพลางอ้าปากค้าง

“อะ...อะ...ไ้อ้บ้า...”

“มันทำร้ายท่านอีกซืน! จับมัน!”

“จับเดี๋ยวนี้!”

“สมองแกเป็นอะไรไปอะ!”

อิมซุซุยกรีบปิดประตูทันที แม้จะได้ยินเสียงกระแทกประตูดังสนั่นจากอีกฝั่ง แต่เขาใช้ร่างกายยันมันไว้พลางตะโกนใส่ผม

“ไ้อ้เด็กบ้า! ชกเขาแบบนั้นได้ยังไง หา!”

“ก็ลุงบอกว่าเขาเป็นคนเลวนี่ครับ”

“ไม่ใช่ว๊าย! แก่ใช้รัฐจุมูกฟังหรือไงวะ”

“แค่จัดการตัวหัวหน้าที่จบบแล้วไม่ใช่หรือครับ”

[อิมชุษยอกถอนหายใจกับความคิดโลกสวยของคุณ เขาคิดในใจว่า ‘อา...ฉันมาทำงานกับไอ้หมอนี้ได้ยังไงนะ!’ แต่จะทำยังไงได้ล่ะ มันเกิดเรื่องขึ้นแล้วนี่]

“คุณเพิ่งคิดว่าผมโลกสวยใช่ไหมครับ”

“แล้วไม่ใช่หรือวะ ให้ตาย อยากจะบ้า...”

ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นพร้อมกับกระสุนทะลุประตูเข้ามา ผมเพิ่งเข้าใจว่าสถานการณ์มันร้ายแรงกว่าที่คิดจึงกระซิบถามชายผมทอง

“พวกเราช่วยแล้วใช่ไหมครับ”

“เออ ใช่ ช่วยแล้ว!”

อิมชุษยอกกอดนาฬิกาข้อมือหลายครั้งแล้วยื่นแขนออกไป ทันใดนั้นก็เกิดเล็ก ๆ เปิดขึ้นในอากาศ ก่อนที่เขาจะดึงขวานยักษ์ออกมา ผมตกใจกับภาพที่ไม่เคยเห็นมาก่อนจึงมองชายหนุ่มตาค้าง ส่วนเขาถือขวานเอาไว้พลางพูดขึ้น

“ฉันขอกำลังเสริมแล้ว อดทนอีกหน่อย ถอยไปข้างหลัง!”

ทันทีที่ถอยหลัง ประตูก็พังลงมาพร้อมเสียงดังสนั่น อิมชุษยอกใช้ขวานรับดาบที่ฟันลงมา แล้วเตะคนที่วิ่งเข้ามา ดูเหมือนเขาจะคุ้นเคยกับการต่อสู้แบบนี้

“ไม่ปล่อยเอาไว้แน่! กล้าทำร้ายท่านอีกขึ้น!”

“ไอ้พวกลัทธินอกรีตประสาท! ถึงกับยิงปืนเลยหรือวะ!”

อิมชุษยอกตะโกนอย่างหัวเสียพลางใช้ด้ามขวานฟาดคนที่พยายามดันเข้ามาทางช่องประตูแคบ ดูจากพลังกำลังมหาศาลที่ทำให้คนเหล่านั้นกระเด็นออกไป เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ธรรมดาเลย...

ผมคิดพลงถอยหลังไปหนึ่งก้าว

[แล้วตอนั่นเอง]

จู่ๆ ตัวอักษรก็สว่างวาบขึ้นตรงหน้าผม

[คุณสังเกตเห็นว่ามีทางลับอยู่ใต้โต๊ะ]

“อะไรนะ”

“อะไรคืออะไรของแก ไอ้เด็กบ้า!”

“แม่ง ไม่ใช่ ผมไม่ได้พูดกับลุง!”

“แกเพิ่งพูดคำว่าแม่งใช่ไหมหมา อยากรายละเอียด เบี้ยวบิด โอ้ย...คุณป่าเล็กดันได้แล้ว! เดี่ยวก็เจ็บหลังหรือ!”

ผมย่อตัวลงมองใต้โต๊ะ ก่อนจะพบว่า มีประตูบานเล็กพอให้คนลอดผ่านได้อยู่ตรงนั้น อิมซุซยอกที่กวัดแก่งขวานอยู่เหลือบมองมาแล้วตะโกนถาม

“แกทำอะไรนะ”

“ลุงครับ ผมไปก่อนนะ!”

“อะไรนะ เฮ้! เฮ้ย บ้าเอ๊ย!”

ผมคลานไปตามทิศทางที่คำบรรยายส่องสว่างให้เห็น ช่องแคบๆ นี่เหมือนไม่มีใครมาทำความสะอาดมานานสมชื่อเส้นทางลับจริงๆ ผมแหวกไยแมงมุมไปเรื่อย ๆ จนพบทางเดินที่ว่างเปล่า พอลุกขึ้นยืน เสียงผู้บรรยายก็ดังขึ้นอีกครั้ง

[คุณคิดว่าต้องไปทางนี้ด้วยความช่วยเหลือของผู้บรรยายแสนใจดี]

“ทางนี้มันทางไหนล่ะ”

[>>>>>>>>>>]

“แหม เข้าใจง่ายดี”

ผมวิ่งไปตามทางเดินยาว ระหว่างทางก็เจอคนที่ดูเหมือนจะเป็นสาวกบ้าง แต่พวกเขาไม่รู้จักผม หรือพูดให้ถูกคือไม่รู้จักกันเองด้วยซ้ำ แค่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มในนี้ ทำไมถึงทำแบบนี้กันนะ อยากเป็นผู้ตื่นพลังขนาดนั้นเลยหรือ

จู่ ๆ ผมก็นึกถึงตัวเองเมื่อไม่กี่วันก่อน ที่หิวโหยและอธิษฐานขอให้ได้เป็นผู้ตื่นพลัง ใช่ว่าอย่างที่ผมขอร้องบอก คนพวกนี้ลึนหัวเหมือนกัน บางคนอาจต้องการเงิน บางคนอาจต้องการเลี้ยงชีพ หรือบางคนอาจมีเรื่องสำคัญที่ต้องเป็นผู้ตื่นพลังให้ได้

พอคิดแบบนี้ ผมยิ่งรู้สึกว้าวให้อภัยไม่ได้

“แล้วนี่จะพาฉันไปไหนกันแน่ แค่ว่าจับไอ้บ้าที่ชื่อฮึกชินนั่นก็พอแล้วไม่ใช่หรือ”

[คุณยังไม่เข้าใจถึงสิ่งสำคัญ]

“แล้วอะไรสำคัญล่ะ”

[คุณไม่ทันสังเกตว่าแม้ฮึกชินจะมีความสามารถในการแทรกแซงผู้อื่น แต่ต้นกำเนิดพลังของเขาอยู่ที่อื่น]

“หมายความว่าไง ฮึกชินเป็นอินเตอร์พินธัสญูจันหรือ”

[คุณเพิ่งเข้าใจคำอธิบายของผู้บรรยายแสนใจดี]

“นั่นหมายความว่ามอนสเตอร์ที่ฮึกซึ้งทำสัญญาด้วยอยู่
แถวนี้ใช่ไหม แค่ว่ามันก็พอแล้วเหอะ เดี่ยวนะ แล้วทำไมต้องซ่อน
มอนสเตอร์ที่ทำสัญญาไว้ด้วยล่ะ ปกติต้องเอาออกมาใช้งานไม่ใช่
เหอะ อย่างคุณขงยอนฮุนนี่”

[คุณสงสัยมากเกินไปจนพลาดประตูที่ต้องเข้า]

“อ๊ะ ฮี”

ผมหยุดเดินแล้วย้อนกลับไปเปิดประตูบานใหญ่ซึ่งส่งเสียงดัง
เอี้ยดอ้าด เผยให้เห็นด้านในที่มีดสลัวและมีบันไดอยู่ด้วย ผมลังเล
อยู่ครู่หนึ่ง แต่พอเห็นแสงของคำบรรยายกะพริบส่องไปทางนั้น
ก็ตามลงไปทันที

ยิ่งลงบันไดไป ก็ยิ่งมืดและลึกขึ้นเรื่อย ๆ ความกลัวพลันผุดขึ้น
มา แต่ผู้บรรยายยังคงกะพริบตัวอักษรเร่งเร้าให้ผมเดินต่อไปโดย
ไม่หันหลังกลับ ในที่สุดก็มาถึงห้องใต้ดิน

และตรงกลางห้อง...มีกรงเล็ก ๆ ใช้ขังแมวสามหางที่นอนสลบ
อยู่

**มันเป็นแมวดำตัวเล็กจิ๋ว ดูจากคนที่สกปรกมอมแมม คง
ไม่ได้รับการดูแลที่ดี ทั้งยังตัวผอมมาก...ผมกวาดตามองโดยรอบ
เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ แล้วค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้กรง**

“เจ้าเหมียว?”

แม้จะเรียก แต่แมวไม่ขยับเหมือนตายแล้ว ผมขยับเข้าไปใกล้
กรงอีกและเห็นว่ามิถุนแจอยู่ จึงหยิบแท่งเหล็กออกมาจากกระเป๋า
แล้วพยายามไขกุญแจ

“ไฉ้ย...!”

เบรียะ!

ไฟฟ้าดูดทันทีที่มีสัมผัสกับกรง ทำให้ความเจ็บปวดแล่นขึ้นมาตามแขนของผม

[คุณรู้อันนี้คือกรงที่ขัดขวางการไหลเวียนของพลังมานา]

“ขัดขวางพลังมานา...จ้ะหรือ”

[ดูเหมือนว่าคุณจะต้องทนความเจ็บปวดเพื่อช่วยแมงนา สงสารตัวนี้ คิมอามูแกคิดว่า ‘เจ้านี้คุ้มค่าพอที่จะช่วยไหม ไม่ใช่ว่ามันเป็นศัตรูที่ต้องกำจัดอยู่แล้วหรือ’]

“อย่ามาพูดถึงความคิดของฉันตามอำเภอใจนะ!”

[แต่คิมอามูแกชอบสัตว์มาก เขาจึงตัดสินใจที่จะปล่อยแมงประหลาดสามหางตัวนี้ อีกอย่าง...ถ้าเห็นแมงถูกขังอย่างน่าสงสารแบบนี้แล้วเดินผ่านไป ก็คงไม่ใช่มนุษย์แล้วละ แต่เดี๋ยวก่อน คิมอามูแกไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นหมา จันก็คงไม่ใช่ไรโซ่ไหม]

“ต่อไปฉันจะไม่สนใจว่าแกพูดอะไรอีกแล้ว”

ผมพูดอย่างเด็ดขาดแล้วจับกุญแจอีกครั้ง ประกายไฟกระเด็นออกมาดังเบรียะ ความเจ็บปวดแสบร้อนค่อยๆ รุนแรงขึ้นเหมือนถูกมีดฟัน แต่ผมก็กัดริมฝีปากแน่นและพยายามไขกุญแจต่อ

หลังจากนั้นมือของผมก็ซาหนักจนแทบขยับไม่ได้ ความรู้สึกเหมือนไฟฟ้าดูดแผ่ขึ้นไปทีไหล่และหน้าอก

“อีก...”

ในที่สุดก็ไขกุญแจได้...ผมพลันถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก ขณะที่เหงื่อไหลท่วมตัว

หลังจากทัศนวิสัยกลับมาเป็นปกติ ผมก็ก้มลงวางมือบนตัว
เจ้าแมวที่นอนนิ่งอย่างระมัดระวัง

“เจ้าเหมียว ยังมีชีวิตอยู่ไหม”

ทันใดนั้นผมรู้สึกแปลกประหลาด

ราวกับขึ้นส่วนปริศนาที่หายไปได้กลับเข้าที่ รู้สึกเหมือนนึกถึง
บางสิ่งที่หลงลืม ความร้อนผ่าวแล่นขึ้นตามกระดูกสันหลังมาหยุด
อยู่ที่หัวใจ ผมมองแมวสามหางนิ่ง แล้วก็ต้องสูดลมหายใจเข้าลึกเมื่อ
มันเงยหน้าขึ้นมา

[<มาเจลลัน> มองคุณ และถามว่าทำไมถึงมาช้านัก]

“มาเจลลัน...?”

เมื่อผมพึมพำออกมา แมวที่ชื่อมาเจลลันก็ส่งเสียงร้องแผ่วเบา
แล้วลุกขึ้นอย่างไซเซ่ ก่อนจะเดินมาหาแล้วใช้เล็บข่วนขาทางแกง

[<มาเจลลัน> บอกให้คุณอุ้มมันเร็ว ๆ]

“ฮ๊ะ ฮ้อ...”

ผมอุ้มมาเจลลันขึ้นมาอย่างระมัดระวัง ขนสีดำสนิทเปื้อนฝุ่น
จันดูเป็นสีเทา ดวงตาสีฟ้าอมเขียวขุ่นมัว ปากสีชมพูบ่งบอกว่า
ยังเป็นลูกแมว ผมลูบตามันเบา ๆ ด้วยความสงสาร แต่เจ้าเหมียว
กลับดิ้นอยู่ในอ้อมแขน ช่างเป็นแมวที่เป็นตัวของตัวเองเสียเหลือ
เกิน

[<มาเจลลัน> เร่งเร้าให้คุณทำสัญญากับมัน]

“สัญญา?”

[<มาเจลดัน> ถามว่าคุณลืมไปแล้วหรือ...มันหมายถึงอะไรกัน แต่ก่อนที่คุณจะได้ถาม ก็มีเสียงคนเดินลงบันไดมา]

หลังจากผู้บรรยายพูดจบ ก็ได้ยินเสียงคนรีบลงบันไดดังตึงตึงดังพร้อมกับที่แมวในอ้อมแขนร้องเสียงดังและชวนหน้าอกผม กรงเล็บของมันเล็กเท่านี้ แต่เสียงร้องกลับแน่นมากคล้ายกับกำลังอ่อนวอนบางอย่าง

“ไอ้เด็กนี่! อยู่นี่เองสินะ!”

ไม่ผิดจากที่คิด คนที่วิ่งลงมาอย่างรีบร้อนคือฮิกชินซึ่งสวมชุดร่างทรงยาวรุงรัง ดวงตาสีดำสนิทจ้องผมเขม็ง แต่แล้วก็เบิกกว้างเมื่อเห็นแมวสามหาง จากนั้นจึงใช้พัดในมือชี้มาทางนี้แล้วพูดขึ้น

“วางมันลงเดี๋ยวนี้!”

“คุณขังมันไว้ที่นี่หรือ?”

“ใช่! มันเป็นมอนสเตอร์ที่ฉันทำสัญญาด้วย มันเป็นสมบัติของฉัน!”

ผมรู้สึกว่ามันเป็นคำพูดที่ไร้สาระ สมบัติขังนั้นหรือ...เคยได้ยินจากอิมซุซยอกว่าการทำสัญญาเป็นความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน สิ่งที่ยันเตอร์พันธสัญญาควรทำคือให้พลังมานาแก่มอนสเตอร์จากอีกฟากของเกต เพื่อแลกกับการใช้ความสามารถของมันไม่ใช่หรือ

ส่วนคำว่าสมบัตินี้มันไม่น่าฟังเลย...ผมกอดแมวในอ้อมแขนให้แน่นขึ้นแล้วจ้องมองฮิกชิน

“ถ้าเป็นมอนสเตอร์ที่ทำสัญญาด้วย ทำไมถึงปล่อยให้อดอยากแบบนี้ นี่นะหรือคนเป็นยันเตอร์?”

“แกไม่รู้อะไรหรอก มันดุร้ายและน่ากลัวมาก! ฉันต้องขังมันไว้ที่นี่ถึงจะใช้พลังได้เต็มที่”

“ใช้พลังได้เต็มที่?”

“ความสามารถของฉันคือการแบ่งปันพลังให้คนอื่น...ซึ่งใช้ได้

กับผู้ตี้นพลังเท่านั้น แต่หลังจากทำสัญญากับมัน ฉันก็แบ่งปันพลังให้คนที่ไม่ใช่ผู้ตี้นพลังได้ด้วย!”

ดวงตาของอี๊กชินฉายแววบ้าคลั่งพิกล ผมรู้สึกได้โดยสัญชาตญาณว่าอีกฝ่ายไม่ปกติ เพราะมุมปากสั้น ใบหน้าซีดเซียว และมีกลิ่นอายที่ไม่ดีแผ่ออกมาจากร่างกาย

“ฉันเลยคิดว่าจะใช้พลังนี้สร้างกองทัพผู้ตี้นพลังของตัวเอง สร้างกองทัพ! สร้างคนที่จะเชื่อฟังคำสั่งของฉันโดยไม่มีเงื่อนไข!”

“สร้างแล้วจะทำอะไรต่อล่ะ”

“ฉันจะสร้างโลกใหม่ขึ้นมา”

“อะไรนะ”

ผมถามเหมือนคนที่ได้ยินเด็กอนุบาลพูดว่าฝันอยากเป็น ‘ระดับเพลิง’ แต่อี๊กชินพูดอย่างมั่นใจและแน่วแน่

“โลกนี้เน่าเฟะและเสื่อมทรามเกินไป! ฉันเลยคิดว่าจะเขียนโลกใบใหม่ขึ้นมา...”

“เอ่อ...แล้วจะทำอะไรจริงๆ ล่ะ”

“อะไรนะ”

ผมถอนหายใจแล้วนั่งลงขัดสมาธิ มือข้างหนึ่งลูบแก้มที่กำลังร้อง ส่วนอีกข้างชี้ไปยังอี๊กชิน

“อยากเป็นประธานาธิบดีเหรอ หรือว่าจะล้มล้างประเทศเกาหลีใต้แล้วตั้งระบอบคอมมิวนิสต์ หรืออยากสร้างประเทศใหม่ หรือว่าจะฆ่าทุกคนแล้วเป็นผู้รอดชีวิตคนเดียวในเกาหลีใต้”

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้คิดไกลขนาดนั้น...”

“ความคิดของคุณก็ดีอยู่ ดีมากเลยละ แต่สิ่งที่ยากที่สุดคือการพิชิตโลกไม่ใช่หรือไง ฉันอาจจะเลิกเรียนมัธยมกลางคัน แต่ก็ไม่ได้โง่งนะ จินกับญี่ปุ่นตั้งอยู่ขนานข้าง คิดว่าจะชนะได้ด้วยการสร้างผู้ตี้นพลังทีละคนแบบนี้เหรอ แล้วอเมริกाल่ะ ฉันได้ยินจากลุงอิมฮูฮยอกว่าอเมริกามีมหาวิทยาลัยเฉพาะสำหรับผู้ตี้นพลังเพื่อให้ฝึกฝน

อย่างมืออาชีพด้วยซ้ำ แล้วคุณจะทำอะไรได้กับพลังเท่าทางฝั่งของตัวเอง”

อี๊กชินเงียบปาก ผมถอนหายใจพลางลูบเจ้าแมวสกปรก

“นี่ พุดตามตรง...ฉันเคยคิดแบบนี้เหมือนกันนะ ตอนประถมมั้ง จินตนาการว่าได้เป็นผู้ตีพลัง เป็นฮันเตอร์ที่มีชื่อเสียงทั่วประเทศ ได้รับการดูแลอย่างดีเยี่ยม...”

ผมพุดต่อพลางแคะขี้ตาให้มาเจลลัน มันดิ้นและพยายามกัดนิ้วผม หางที่แยกเป็นสามวงของมันสะบัดไปมาด้วยความรำคาญ

“ถ้าคุณมีพลังที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ฉันก็อาจจะเข้าใจนะ เหมือนกับ...หัวหน้าของเรา? แต่ตอนนี้แค่จัดการกับแมวตัวเล็ก ๆ ที่ดูเหมือนก่อนหน้านี่ คุณยังทำไม่ได้เลย ต้องขังมันไว้แบบนี้ แล้วจะทำอะไรได้...”

ดวงตาของอี๊กชินสั่นไหว ขณะที่ผมพุดอย่างตรงไปตรงมา

“...มันไม่ห่วยไปหน่อยหรอก”

“...หุบปาก!”

ใบหน้าของอี๊กชินแดงก่ำ ก่อนจะขว้างหมวกที่สวมอยู่ทิ้งทันใดนั้นหูแมวกก็โผล่ขึ้นมาจากศีรษะของอี๊กฝ่าย

ฮันเตอร์พันธุ์สัตตฤณามักจะมีลักษณะคล้ายกับมอนสเตอร์ที่ทำสัตตฤณด้วย...แสดงว่าพวกเขาทำสัตตฤณกันจริง ๆ ถ้าอย่างนั้นชื่อ ‘มาเจลลัน’ ที่ผู้บรรยายบอกคืออะไร ทำไมมันถึงอยากทำสัตตฤณกับผมอีกล่ะ มันทำสัตตฤณซ้ำซ้อนได้ด้วยเหรอ

“ฉันก็ไม่อยากทำแบบนี้!”

“แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ล่ะ”

“ก็เพราะ...!”

อี๊กชินกำลังจะพุดอะไรบางอย่าง แต่แล้วก็หุบปากจับ ในตอนนั้นผมสังเกตเห็นว่ามีบางสิ่งวูบไหวในดวงตาของอี๊กฝ่าย รวากับถูก

ควบคุมอีกที ม่านตาขยายออก แล้วจู่ๆ ก็ยกพัดขึ้น ผมสังหรณ์ใจ
ไม่ตีใจลุกขึ้นยืนพร้อมกับอุ้มแมวไว้ แล้วค่อยๆ ถอยหลัง

ทันทีที่อีกซีกกางพัดออก ดาบก็พุ่งออกมาอย่างรวดเร็ว ทำให้
ผมตกใจจนพึมพำด้วยเสียงสั่นเครือ

“ผ่านอะไรมาเยอะเหลือเกินนะเรา ทั้งโดนผู้อำนวยการหลอก
เอาเงิน โดนขโมยไป ตอนนี่ยังจะโดนไอ้บ้าที่มีหูแมวใช้ดาบแทงใน
ห้องใต้ดินของลัทธิจอมปลอม...”

[คุณป๋นถึงชะตากรรมอัปโชคของตัวเอง แต่จะทำยังไงได้ละ
นี่คือชะตาชีวิตของคุณ แต่สถานการณ์อาจจะไม่แย่อย่างที่คิดก็ได้
เพราะ <มาเจลลัน> ยังคงขอให้คุณทำสัญญาอยู่]

“สัญญาที่พูดถึงตั้งแต่เมื่อกี้คืออะไรกันแน่ จะให้ฉันเป็น
ฮันเตอร์พันธสัญญาหรือ”

[สัญญาที่ <มาเจลลัน> พูดถึงคือการเชื่อมโยงร่างกายชั่วคราว
มันสามารถทำได้กับตัวคุณที่ป่วยเป็นโรคพลังมานา ร่างกายของคุณ
เป็นทั้งทางผ่านและก้อนพลังมานาที่น่าอ้วก ดังนั้นคุณจึงดูดซับ
และใช้พลังของมอนสเตอร์ได้หนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์]

“หมายความว่า...ให้ฉันผสานร่างกับมาเจลลันนั่นหรือ แต่
ตอนนี้มันทำสัญญากับอีกซีกอยู่ แล้วจะผสานร่างกับฉันได้ยังไง”

เราไม่ใช่หุ่นยนต์แปลงร่างเสียหน่อย นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...
เมื่อมาเจลลันเห็นสีหน้าของคนที่ถูกตัวเองดูแปลกไป มันก็ใช้อุ้งเท้า
นุ่มตบอกผมเบาๆ

[ในที่สุดคุณก็ใช้สมองทึบๆ คิดออก <มาเจลลัน> ถอนหายใจ

แต่ก็พยักหน้าเพราะเนื้อหานั้นใกล้เคียง]

อีกรินชักดาบพลางก้าวเท้าเข้ามาใกล้ ผมถูกต้อนให้ติดผนัง
จึงหลับตาไปแล้วตะโกนออกมา

“เข้าใจแล้ว จะพसानร่างหรืออะไรก็ช่าง รีบทำเถอะ! ฉันจะ
ตายอยู่แล้ว!”

[คุณตกลงทำสัญญากับ <มาเจลัน>]

ช่วงขณะนั้น ผมรู้สึกว่าสัญญาตัญญาณเข้าครอบงำร่างกาย

รู้จักสิ่งที่เรียกว่าสัญญาตัญญาณหรือเปล่า

เสียงที่ได้ยิน สัมผัสที่รู้สึก น้ำลายค้างอยู่ในปาก กลิ่นเต็มโพรง
จมูก และทุกสิ่งที่สายตามองเห็น ทุกอย่างราวกับถูกปลุกขึ้นมาใน
ชั่วพริบตา ประสาทสัมผัสทั้งห้าของผมพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว
ร่างกายเคลื่อนไหวไปเองโดยอัตโนมัติ ทั้งยังใช้เล็บยาวเกาะผนังและ
หลบตาที่อีกรินฟันมาอย่างง่ายดาย รู้สึกถึงบางอย่างที่งอกออก
มาจากนั้นท้ายกำลังกวัดแกว่งไปมาอีกด้วย

พระเจ้า...รู้สึกเหมือนกลายเป็นแมวโดยสมบูรณ์ สัมผัสได้ถึง
มาเจลันที่อยู่ในตัว ไม่น่าเชื่อเลย ผมกลายเป็นแมวจริง ๆ เพราะ
การพसानร่างเหนือ แต่ผมไม่มีเวลามาสนใจเรื่องนี้ เพราะอีกริน
พุ่งเข้ามาอีกครั้งจึงต้องรีบหลบหลีก พร้อมกับรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิว
อย่างน่าเหลือเชื่อ

“อย่ามาขัดขวางยูโทเปียของฉัน!”

“ยูโดพีฮาคืออะไร กินได้หรือเปล่า” ผมพูดออกไปแบบผิด ๆ
ถูก ๆ เพราะไม่รู้ว่ามันคืออะไร

“ไอ้โง่เอ๊ย!”

ฮีกชินพูดด้วยความโกรธเกรี้ยว

“แกทำอะไรกับแมวบ้านั้น! ฉันควรจะเป็นผู้ทำสัญญาแท้ ๆ แล้วทำไม...”

[ความสามารถของคุณแตกต่างจากคนอื่นเล็กน้อย คุณสามารถแข่งชิงมอนสเตอร์ที่อันตรายคนอื่นทำสัญญาไว้ได้ ใช่แล้ว ตอนนี้มอนสเตอร์ที่เคยทำสัญญากับฮีกชินกลายเป็นของคุณแล้ว คุณจะทำอะไรกับมันก็ได้ตามใจชอบ]

“อย่างนั้นหรือ”

“อะไรอย่างนั้นหรือ”

[คุณลืมไปว่าคนอื่นไม่ได้ยินคำบรรยาย แล้วพูดออกมาอย่างโง่เง่า]

“อย่างนั้นหรือ”

“แกล้อฉันเล่นใช่ไหม”

ฮีกชินเดินผางแล้วพุ่งเข้ามาอีกครั้ง ผมหลบดาบอย่างรวดเร็ว แล้วลुบเล็บแหลมคมที่อกยาวออกมา ก่อนจะหาวหวอด จู้ ๆ ทุกอย่างก็ดูน่าเบื่อขึ้นมาราวกับว่าผมกลายเป็นแมวไปแล้วจริง ๆ

“ความรู้สึกที่มีหางงอกออกมาจากกันนี้มันแย่มากจริง ๆ...”

ทั้งยังงอกออกมาตั้งสามหางด้วย...ผมคิดพลางลुบหางตัวเองไปมา และมองดูฮีกชินที่ตัวสั่นเทิ้มด้วยความโกรธจนควบคุมไม่ได้ แล้วผมก็นึกขึ้นได้ จึงจัดทำทางใหม่พร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“มาสู้กันเถอะ!”

“แกดูถูกฉันจริง ๆ สินะ...ฉันจะฆ่าแก!”

รังสีดำมีदन่ากลัวแผ่ออกมาจากตัวอีกชินอีกครั้ง ขณะที่ผมหรีดาเพื่อดูว่ามันคืออะไรกันแน่ คำบรรยายก็ลอยวนเวียนอยู่รอบตัวเขาอย่างอิสระ มันชี้ตรงไปที่บริเวณไหล่ของอีกฝ่ายแน่นอน หรือพูดให้ถูกก็คือ มันกำลังชี้ไปที่จุดนั้นด้วยรูปลูกศร

[←←←←←←←]

‘ให้โจมตีตรงนั้นเหวอ’

ระหว่างที่ผมลั้งเล อีกชินก็พุ่งเข้ามาพร้อมกับพินดาบในแนวตั้ง ผมเอี้ยวตัวหลบแล้วคว้าไหล่ของอีกฝ่ายไว้ เล็บแหลมคมจิกเข้าไปในร่างนั้นจนเจ้าตัวกริดร้องลั่น จากนั้นผมก็รู้สึกถึงบางสิ่งในมือที่กำลังกำอยู่ มันทั้งแข็งและนุ่มในเวลาเดียวกัน

ผมกระซอกสิ่งนั้นออกมาจากร่างของอีกชินในคราวเดียว เมื่อก่อนสีดำที่มีเส้นเลือดขรุขระเชื่อมโยงกันหลุดออกจากร่างของอีกฝ่าย มันก็ดันพรวดอยู่ในมือผมครู่หนึ่ง ก่อนจะหยุดเคลื่อนไหว...ก่อนสีดำนั้นดูคล้ายหัวใจ และเริ่มหดเล็กลงเรื่อยๆ จนกลายเป็นลูกแก้วสีดำในที่สุด

ผมยกลูกแก้วนั้นขึ้นส่องกับแสงไฟในห้องใต้ดิน

“นี่มัน...อะไรกัน”

“อีก...อีก...”

อีกชินทรุดลงกับพื้นพลงางใช้มือกุมบาดแผลที่ไหล่ ขณะที่เลือดไหลออกมาไม่หยุด อีกฝ่ายไม่มีทีท่าว่าจะโจมตีอีกต่อไป แต่กลับมองผมด้วยสีหน้างุนงงแล้วพูดขึ้น

“แก...ทำอะไรกับฉัน”

“หือ?”

“เมื่อก็...แกทำอะไรกับฉันกันแน่”

อิมซุซยอกวิ่งมาหาผม แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นอีกชินนั่ง

คุกเขาเลือดไหลอยู่ เขามองมาด้วยสีหน้าหงววย สายตาราวกับกำลัง
ขอคำอธิบาย ผมได้แต่ยกไหล่พลางส่ายหางไปมา

อีกชินถูกนำตัวไปยังสำนักงานใหญ่ของสมาคมฮันเตอร์ เหล่า
สาวกจำนวนมากที่รวมตัวกันอยู่ในอาคารต่างสงสัยว่าตัวเองมาอยู่
ที่นี่ได้อย่างไร จนต้องระดมคนจำนวนมากมาสลายกลุ่มพวกเขา ผม
ยืนมองห้องสอบสวนซึ่งคล้ายกับในสถานีตำรวจ โดยที่คนฝั่งนี้จะ
มองเห็นด้านในผ่านกระจกและได้ยินเสียงสนทนาด้วย พร้อมกับลูบ
มาเจลลันที่ร้องเหมียว ๆ อยู่ในอ้อมแขนอย่างเบามือ โชคดีที่ทางซึ่ง
งอกออกมาหายไปแล้ว

ไม่อย่างนั้นคงจะน่าอายมากทีเดียว

ฮงยอนฮูนั่งอยู่ตรงหน้าอีกชิน ฟิงพังก์เก้าอี้พลางมองอีกฝ่าย
ด้วยสีหน้าสบายอารมณ์ ส่วนผู้นำลัทธิจอมปลอมหวาดกลัวมาก...
กินะ ถ้าผมโดนผู้ชายผมขาว สวมแว่นกันแดด สูงหนึ่งร้อยเก้าสิบ
เซนติเมตรสอบสวน ก็คงจะกลัวเหมือนกัน

“คุณคงรู้ว่าการที่ฮันเตอร์ก่อตั้งลัทธินะ... เป็นเรื่องผิด
กฎหมาย”

“ครับ...”

“แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ล่ะ”

ชายหนุ่มเอามือเท้าคางด้วยท่าทางดูเบื่อหน่าย ส่วนอีกชิน
ที่เคยดูองอาจกลับสั่นเทา รวากับถูกกดดันด้วยบารมีของฮงยอนฮู

“ชื่อของคุณคืออีกชิน?”

“เปล่าครับ... ชื่อจริงผมคือจองฮวอยาง... ครับ”

“อีกชินเป็นชื่อที่ตั้งเองเหรอ”

“ครับ...”

อีกชินตอบด้วยเสียงแผ่วเบาลงเรื่อย ๆ อิมฮูซยอกที่ยืนอยู่ข้าง
ผมเดาะลิ้นส่งเสียงจ๊กจ๊ก

“แล้วทำไมถึงทำแบบนี้ล่ะ” ฮงยอนฮูถามซ้ำอีกครั้ง

“คือว่า...”

อี๊กชินอี๊กอ๊กอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบออกมา

“วันหนึ่งมีคนมาหาผมนะครับ...”

“คน?”

“เขาสวมหน้ากาก ผมเลยไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่เขาบอกว่าให้พลังแก่ผมได้”

“เขาจะให้พลังอะไรยังไงล่ะ?”

“เขาให้ผมตีเมียบางอย่างครับ”

“ยา?”

“ยาน้ำสีดำครับ...มีลูกแก้วสีดำอยู่ด้วย”

ผมกับอิมซูฮยอกมองหน้ากัน ลูกแก้วสีดำนั้นใช้สิ่งที่ผมดึงออกมาจากตัวอี๊กชินหรือเปล่า...ฮงยอนฮูที่รู้เรื่องนี้อยู่แล้วเริ่มใช้นิ้วลูบคางพลางตั้งใจฟังเรื่องราวของอี๊กฝ่าย

“แล้วเขาก็ให้มอนสเตอร์แมวตัวนั้นมา บอกให้ทำสัญญาของมัน...เดิมทีผมเป็นแค่อันเตอร์อ่อนแอที่ทำงานเป็นช่างทอ แต่หลังจากทำสัญญากับมอนสเตอร์แมวนั้น ผมก็ใช้พลังนั้นก่อตั้งลัทธิได้แล้ว...แต่...แต่...”

อี๊กชินกัดริมฝีปากล่างอย่างกระวนกระวายแล้วพูดต่อ

“ผมไม่เคยคิดจะก่อตั้งลัทธิแบบนี้เลยครับ!”

“ไม่เคยคิด?”

“สิ่งที่ผมต้องการก็แค่...ความนิยมเท่านั้น ผมแค่อยากให้มีคนชอบผมเยอะ ๆ แต่พอรู้ตัวอี๊กที ทุกอย่างก็กลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว และผมก็จำเรื่องก่อนหน้านี้ไม่ค่อยได้...”

อี๊กชินทำหน้าที่เคร่งครัดแล้วซบหน้าลงบนฝ่ามือ ฮงยอนฮูมองเขาพลางยิ้ม

เมื่อคิดดูดี ๆ ลัทธิที่อี๊กชินสร้างขึ้นมานั้นไม่ได้แสวงหาวัตถุ ไม่ได้ละเมิดกฎหมาย แต่กลับมีแนวคิดที่ว่าถ้าสรรเสริญตน ก็จะทำให้

คนกลายเป็นผู้ตื่นพลัง นั่นคงเป็นการตอบสนองของความปลอดภัยของเขาเอง ถ้าเป็นแบบนั้น ลูกแก้วสีดำที่เขากินเข้าไปก็คงเป็นสิ่งกระตุ้นความต้องการของคน และทำให้เรื่องบานปลายใหญ่โตขึ้นสินะ

[ผู้บรรยายรู้สึกประทับใจที่สมองของคุณทำงานได้เป็นปกติเสียที คงเป็นเพราะผู้บรรยายอยู่เคียงข้างคุณตลอดเวลา ทำให้คุณได้สติในที่สุด ช่างน่าซาบซึ้งจริง ๆ! (***)U]

“หุบปาก”

[ผู้บรรยายบอกว่าคุณเป็นขยะที่เกินเยียวยา]

ทำไมไอ้เจ้านี่มันอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ แบบนี้นะ
“แล้วตอนนี้คุณจะทำยังไงต่อล่ะ”

ขงยอนฮูยืมพลังถามอีกซิน

“ดูเหมือนว่าความผิดของคุณไม่รุนแรงนัก คงจะได้รับการปล่อยตัวแต่ติดทัณฑ์บน แล้วคุณจะทำยังไงต่อล่ะ”

“ก็คง...ต้องทำงานเดิมต่อไปมั้งครับ เดิมทีผมก็เป็นช่างทรงอยู่แล้ว”

“ผมมีข้อเสนอที่ดีกว่านั้นนะ”

“สำหรับผมหรือครับ”

“ใช่ สำหรับคุณ”

เขากำลังจะพูดอะไรกันนะ...ขณะที่ผมมองพวกเขาด้วยความจดจ่อ นั่น อิมฮูฮยอกก็สะกิดสีข้างอีก ๆ

“มีอะไรครับ”

“ไปตักน้ำมาหน่อย”

“หา? คิดว่าผมเป็นเบ็ล่งหรือไง”

“บอกให้ไปตักมา ก็ไปตักมาสิ ไอ้เด็กเวร”

ผมบ่นพลางอุ้มแมวเตรียมจะเดินออกไป แต่อิมชุษยอกก็โบกมือห้าม

“ทิ้งมันไว้ก่อน”

“เอ๊ะ? ทำไมล่ะครับ”

“บอกให้ทิ้งไว้ก็ทิ้งไว้สิ ไอ้เด็กนี่”

[<มาเจอลัน> มองคุณด้วยสายตาอาลัยอวรณ์]

“เป็นบ้าอะไร ทำไมต้องมาแย่งแมวของคนอื่นด้วยครับ”

“ไอ้เวร ว่าใครบ้า! แค่จะตรวจสอบนิดหน่อย ตรวจสอบ!”

“ลูกแมวมอมแมมแบบนี้จะมีอะไรให้ตรวจสอบเล่า”

“โคตรดีเลยไว้ย จะไม่ยอมปล่อยใช้ไหม เอ๊ย!”

อิมชุษยอกแย่งมาเจอลันไป มันมองผมพลางส่งเสียงร้องอย่างน่าสงสาร แต่ผมก็จำต้องเดินไปตักน้ำอย่างน่าสมเพช ในใจพรวดพราดแข่งอิมชุษยอกสารพัด ตั้งแต่ขอให้เดินเหยียบตะปูจนถึงให้เอาหน้าจุ่มขี้หมา กระทั่งมาเจอเครื่องกรองน้ำที่สุดทางเดิน

“โอ้ย แม่งเอ๊ย...มีเครื่องกรองน้ำอยู่ตรงนี้ด้วยแฮะ”

ผมพูดพลางดึงแก้วกระดาษออกมาเพื่อกดน้ำเย็น ทันใดนั้นเงาขนาดใหญ่ก็ทาบทับลงมาจากด้านหลัง จึงหันกลับไปมองตามสัญชาตญาณ

ชายร่างสูงราวสองเมตรยืนอยู่ตรงนั้น เขามีผมสีดำเข้ม ดวงตาสีกระจ่าง แต่สีตาทั้งสองข้างต่างกัน ดวงตาสีขาวและฟ้าเหมือนสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ให้ความรู้สึกน่าหว่นเกรง ยิ่งไปกว่านั้น รอยแผลเป็นที่แก้มยังทำให้ดูไม่ใช่คนธรรมดา

ผมตกใจจนบีบแก้วในมือโดยไม่รู้ตัว ทำให้น้ำกระเด็นไปทั่ว รวมถึงเปื้อนเลือดของชายคนนั้นด้วย

“เฮือก...”

ผมคิดว่า ‘ช่วยแล้ว’ ก่อนจะวิ่งหนี แต่คอเสื้อถูกคว้าไว้เสีย
ก่อน

“อ้าก! ขอโทษครับ ผมผิดไปแล้ว! อย่าฆ่าผมเลย! ช่วยด้วย!
มีคนจะฆ่าผม!”

ดินพลาตตะโกนสุดเสียง ไม่สนใจแม้แต่เสียงพึมพำอย่าง
อ่อนใจของผู้บรรยาย พอผมส่งเสียงดังลั่น ผู้คนก็เริ่มมามุงดูว่าเกิด
อะไรขึ้น